

SEVGİ

DÜNYASI

AĞUSTOS 2012 Sayı: 524 Fiyat: 7 TL

YARADAN'IN İNSANDAN İSTEDİĞİ GÜZELLİKLERDİR

KUŞBAKIŞI TANRI İNANCI

PERMAKÜLTÜRÜN

PENCERESİNDEN BAKMAK

İÇİNDEKİLER

Yaradan'ın İnsandan İstediği Güzelliklerdir	2
Dr. Refet Kayserilioğlu	
Kuşbakışı Tanrı İnancı	8
Ahmet Kayserilioğlu	
Yabancılaşmanın Aşılması	14
Güngör Özyiğit	
Reenkarnasyon Delilleri	20
(Karma ve Reenkarnasyon) Çeviren ve Derleyen: Zuhale Voigt	
Hukuktaki Bunalımın Temel Nedenleri	27
Prof. Dr. Sami Selçuk	
İslâm ve Bilim	32
Yalçın Kaya	
Permakültürün Penceresinden Bakmak	38
(Yaşamın Yaprakları) Nelda Bayraktar	
Burnun Etrafında	36
(Canlı Kryon Celsesi)	

Dergimizin internet sitesini

www.sevgidunyasidergisi.com, www.dostluk.org

adreslerinden ziyaret edebilirsiniz

Sevgili Dostlar

İnsanlığın hizmetine, kullanımına ve gelişmesine katkıda bulunmuş “ilk”lere ve “en”lere sahip bir milletin üyeleri olmak çok isteriz değil mi? Bir şey bulunmuş, meydana getirilmiş, ortaya çıkmış ve geliştirilmiş, sonra insanlığın malı olmuş yani insanlığa armağan edilmiş; işte o şeyin bulunduğu, ortaya çıktığı, geliştirildiği yerin kendi memleketimiz olması nasıl büyük bir onurdur... Her alanda büyük sanatçılar ve düşünürler yetiştirip insanlığın duygusal ve zihinsel ortak gelişimine dünya ölçülerinde katkıda bulunan bir ülkenin bireyi olmak nasıl kıvanç vericidir... Olimpiyat oyunları gibi evrensel platformlarda, oyunların düzenlendiği ülkeler gururla ve muhteşem bir sunumla bu onuru ve kıvanç alabildiğine yaşamaktalar. Özellikle 2008’de Çin, 2012’de ise Büyük Britanya (İngiltere) gururla kendi ülkelerinin “ilk”lerini ve “en”lerini insanın bütün güzel duygularını coşturacak bir görsel anlatımla sundular. Şüphesiz onlar gibi başka ülkeler de var; aslında herkes kendi çapında bir katkıda bulunmakta insanlık kumaşının dokunmasına. Ama nitelikler ve standartlar yükseldikçe ve tüm dünyada geçerli olmak esas alındığında bunu başarabilen ülke sayısı gerçekten azalmakta. Bu ülkelerin kendi iç dinamikleri, kendilerine ve insana bakışları, dünyaya katkıda bulunmak isteyen varlıkların enkarne olmak için oraları tercih etmelerine de sebep olabilir. Biz de ülkemizi öyle yeşil gönüllerin özgürce yeşerebildikleri bir bahçeye çevirebiliriz. Aslında bu milleti oluşturan çoğu insan bunu hemen başarabilecek niteliktedir; geleceğe şekil verecek geniş bir tecrübe birikimi, yaşanmışlık vardır bu topraklarda... ve başkaları için çarpan, inançlı gönüller... Yeter ki bu ülkeyi yönetme görevini vereceğimiz kişileri, ekipleri çok dikkatle belirleyelim. Biz şu bilgiyi alabilen kişilerin yaşadığı ülkenin bireyleriyiz:

“Aranızda yarış yalnız, yalnız sevgide, yalnız saygıda, yalnız birbirinize vermekte olsun. Aksi halde, ortaya koyacaklarınız için yarışmak, anlaşıp birleşmeden yapmak, gerçekte sizi böler... Sizi bölen her şey bilin ki, sizi saçınızın telinden, ayağınızın tırnağına dek yavaş yavaş siler. Siz silinecek olanlar değil, kalıp verecek olanlarsınız... Bunun için geldiniz ve O size bunun için verecek. Bunu becereceksiniz. Size o güç, size o gayret verildi. Size verilen geri alınmaz. Ve siz verileni inkâr edici değilsiniz.

En Derin Sevgilerimizle

SEVGİ DÜNYASI

*Yaratanımız'ın insandan beklediği
güzellikleri yapabilmemiz için
insanı yükselten Doğru Yaşama
Bilgilerini benimsememiz
gerekmektedir.*

*Nedir o Doğru Yaşama Bilgileri?
Önce O'nun varlığı, bölünmez Bir
olduğu, Erişilmez olduğu, insanı ve
tüm varolanları sevgi özünden
yarattığı gerçeğini bilip, O'na saygı
ve sevgi duymamızdır. O Yüce
insanların aynı özden yaratılmış
kardeşler olduğunu duyurmaktadır.
Bizlerin birbirimize kardeşçe sevgi
duymamızı, iyi davranmamızı, iyilik
etmemizi, birbirimizin haklarına
saygılı olmamızı istemektedir.
Yükselmenin 5 esasına uyarak
(iyilik, doğruluk, çalışma, bilgi ve
sevgi) yükselmemizi,
tüm kötülüklerden sakınarak
arınmamızı istemektedir.*

Dr. Refet Kayserilioğlu

Yaradan'ın İnsandan İstediği Güzelliklerdir

BUGÜNKÜ İNSAN MANZARALARI

Bazı insanlar vardır, olumlu bir iş yapmazlar, yaptıkları yalnızca kıskanmak, kınamak, yermek ve tanıdıkları herkesi kötümektir. Onlarla konuşurken, daha doğrusu onları dinlerken sanırsınız ki, kendilerinden başka değerli insan yoktur dünyada. Bir de onları dinlediğiniz sürece, siz de biraz değerlisinizdir. Ama onları dinlemezseniz veya tasdik etmezseniz, sizde de iş yoktur. Emin olunuz ki dinlediğiniz, onayladığınız sürece sizi beğendiğini belli eden böyle kişiler, arkanızdan sizi de kötümekten geri kalmayacaklardır. Aslında bu tip insanların hastalığı kendi gönüllerindedir. İçin için kendi eksikliklerini ve değer-sizliklerini bilirler, bunları örtmek için başkalarını kötülerler, gerekirse çelme takarlar. Halbuki eksikliklerini tamamlamak için kendilerini ele alsalar, bilgilerini, sevgilerini artırsalar, gönüllerindeki kara duyguları

atıp herkesin iyiliğini düşünmeye, değerlerini görmeye çalışsalar nasıl rahat edecekler. Başkalarının değerlerini bir takdir etmeye başlasalar, gönülleri nasıl ferahlayacak, nasıl huzura ve mutluluğa ulaşacaklardır. Bizim Celselerimizde bu tip insanlara en doğru yol bakın nasıl gösteriliyor:

"Her şeyi elde etmek istiyorsanız, onun en kısa yolu kendinizi yükseltmektir. Kötülerin zannettiği gibi, başkalarını hiçbir şey yapamaz hale getirmek değil."

Bir insanın yükselmesi yalnızca bilgide yükselmesiyle olmaz. Kötülüklerin her çeşidinden sakınmasıyla ve herkese karşı sevgisini, hoşgörüsünü, iyiliğini artırmasıyla olur.

Diğer bazı insanlar da vardır ki, kendilerini dev aynasında görürler. Bilgileri ve kültürleri vardır ama bunları tam hazmedememişlerdir. Kendilerini herkesten

üstün görürler. Herkesin onları onaylamak, takdir etmek ve övmek zorunda olduklarını sanırlar. Böyle yapmayanları da en ağır şekilde kınarlar, rezil ederler. Karşı taraf biraz kendini savunacak, onun hatasını söyleyecek olsa, kolayca en büyük kavgaya tutuşurlar. Bu tip insanlar bazen iyi gönüllü ve fedakâr olabilirler. Zaman zaman yaptıklarından pişman da olabilirler. Ama gururları, benlikleri, çok düşkün oldukları nefisleri, onların sürekli kırıcı, horlayıcı, ezici olmalarına yol açar.

Bu küçüklüklerden kurtulmadıkça da sevilmezler, beğenilmezler ve yükelemezler. Bir insanın kendi benliğine, gururuna bu kadar düşkün olması, aslında onun vesvese verene fazlaca uymasındandır. Yaradan'ın en değerli eseri olan insanın önünde küçülebilenler, insanı kıran, ezen, horlayan değil, aksine yüceltebilenler her yerde ve herkesçe sevilenlerden olurlar. İnsanı yüceltebilen ve insanın önünde

küçülebilien kimseler, aslında Vareden'e en büyük saygıyı ve sevgiyi göstermiş olurlar. O'nun da övgüsünü ve sevgisini kazanırlar.

Bazı tip insanlarda da, yegâne değer kendi çıkarları, kendi kazançları, onlara üstünlük ve imkân sağlayacak olan mevkii, şöhret, para v.s dir. Onların bağlı oldukları bir fikirleri, bir hayat görüşleri, bir inançları yoktur. Ama menfaatleri gerektiriyorsa inançlı ve idealist görünmekten çekinmezler. Onlar çıkarları için kolayca her boyaya boyanırlar, gerekirse her ahlâksızlığı, her kötülüğü kolayca yaparlar. Her meslekte ve her kültür seviyesinde böyle prensipsiz, kötü insanlar vardır. Onlar tekâmül veya yükselme merdiveninin çok alt kademelerinde olan zavallılardır. Ama onlar kendilerini çok akıllı ve çok kurnaz sanırlar. Böylelerinin yolu çok uzun, çok sıkıntılar ve azaplarla doludur. Bugünkü imkânları, kimseyi aldatmamalıdır.

Dünya ömrü kısadır, sonra ne olacak?!.. Yaşarken yalnız bugünü, bu hayatı düşünmek kısa görüşlülüktür. İnsan hayatı sonsuzdur. Çeşitli sınanma ve denemelerden geçerek insanın dünya okulunu bitirmesi gerekmektedir.

Bir de doğru yolu görmüş, Yaradan'ı, Vareden'i, her imkânı Veren'i tanımış, yükselme yoluna girmiş olanlar vardır. Onlar kendilerini yükseltecek Doğru Yaşama Bilgilerini öğrenmişler, bir uçtan onları gittikçe daha iyi uygulamaya çalışmaktadırlar. Zaman zaman tökezlemekte ve düşmektedirler. Ama derhal ayağa kalkarak ümitlerini yitirmeden yola koyulmaktadırlar. Onlar yolun engellerle, tuzaklarla dolu olduğunu önceden bilerek, daima akıllarını ve dikkatlerini uyanık tutmaya çalışmaktadırlar. Vesvese verenin akıllarına devamlı, doğru gibi görünen ayartıcı fikirleri getireceğini bilerek dikkatli düşündüklerdir. Zararlı, geriletici, ayartıcı düşünce ve istek-

lerini frenlemeye çalışmaktadırlar. En büyük güvenceleri sevgili Yaradanlarıdır. Darda kaldıkları, tereddütte oldukları ve yanıldıkları anlarda Rablerine sığınmakta ve O'nun yardımını dilemektedirler. Her zaman şöyle diyerek kendilerini güçlendirmektedirler: "Vesvese verene uymadan, sevgiyle Yaradan'a yakın, O'nu anarak başlarım."

Böyle doğru yolda yürümek çabası içinde olanlar, düşe kalka da gitseler er geç yükselirler. Huzura ve mutluluğa ulaşır, insan kardeşlerini de hayra çekmek için sürekli çaba içinde olara olabildiğince örnek olmaya çalışırlar.

O'NUN İSTEDİĞİ NELERDİR?

Bizi sevgisinden, severek Yaratan'a üç yönümüzle bağlıyız. Bir yönümüzden serbestiz. O serbest yönümüz aklımız ve ona bağlı olan hür irademizdir. Gerçekten ilk yaratılışımızda ve sonra dünyada varedili-

şimizde bizim irade ve isteğimiz yoktur. Bize sorulmadı. O diledi ve varetti. Dünyaya gelişimizi, gidişimizi, hangi ülkede, hangi dine, hangi ailede dünyaya geleceğimizi biz belirlemiyoruz. Ne zaman, kaç yaşında, ne şekilde öleceğimize biz karar vermiyoruz. Bazıları kendi yaşamlarını veya başkalarının yaşamını kısaltabiliyorlar, intihar ve katillikle. O da Yüce Yer'in onayı olmadan gerçekleşemez.

Üçüncü bağı olduğumuz yön de, iç organlarımızın düzenli çalışmasıdır. İç organlarımız bizim emrimize ve isteğimize uyarak çalışmıyorlar. Belli bir otomatizma içinde her organ kendi görevini yapıp duruyor. Küçük bir bebekte de, geri zekâlı da, normal insanda da bu otomatizma düzenle işliyor. İnsanlar korku, kızgınlık ve üzüntülerle bazen onların çalışmasını bozuyorlar ama bu kötü etkiler ortadan kalkınca organlar tekrar görevlerini aynı düzenle sürdürüyorlar.

Fakat aklımızla yapacağımız davranışlar insana bırakılmıştır. Akıl bilgi ve tecrübelerle gelişir. Bilgilerin ve tecrübelerden edinilecek sonuçların, ki onlar doğruluğu denenmiş bilgilerdir, akılca alınıp benimsenmesiyle insan gerçekleri görmeye başlar. O gerçeklerin doğruluğu üzerinde sürekli düşünerek de onlar gönlümüzce, yani ruhumuzca benimser. Biz ancak ruhumuzun doğru bulduğu, kabul edip benimsediği bilgileri uygularız. Aklın doğru dediğini ruhumuz benimsememişse onları uygulayamayız. Demek ki hem aklımızı doğru bilgilerle geliştireceğiz, hem de aklımızdaki o doğruları gönlümüze benimseteceğiz. Öylece gittikçe daha iyi, daha güzel davranışlara doğru gideceğiz.

Yaratamız'ın insandan beklediği güzellikleri yapabilmemiz için insanı yükselten Doğru Yaşama Bilgilerini benimsememiz gerekmektedir. Nedir o Doğru Yaşama Bilgileri? Önce O'nun varlığı, bölünmez Bir olduğu,

Erişilmez olduğu, insanı ve tüm varolanları sevgi özünden yarattığı gerçeğini bilip, O'na saygı ve sevgi duymamızdır. O Yüce, insanların aynı özden yaratılmış kardeşler olduğunu duyurmaktadır. Bizlerin birbirimize kardeşçe sevgi duymamızı, iyi davranmamızı, iyilik etmemizi, birbirimizin haklarına saygılı olmamızı istemektedir. Yükselmenin 5 esasına uyarak (iyilik, doğruluk, çalışma, bilgi ve sevgi) yükselmemizi, tüm kötülüklerden sakınarak arınmamızı istemektedir.

İnsanlar bunları yapınca dünyada ne kavga, ne harp, ne öldürme, ne düşmanlık, ne kin ve nefret, ne de ayrılık kalır. İnsanlar birbirini sevmenin, birbirine iyilik etmenin, birbirini takdir edip yüceltmenin ve birbirine tam güvenmenin huzur ve mutluluğuna ulaşır. O zaman insanlar kendilerini, diğer insanlardan ayrı veya üstün görme gafletine düşmezler. Herkes eksiklerini giderme çabası içindedir. Kimse kimseyi kıskanmaz, kına-

maz, kötülemez, zarar vermeyi istemez. Öyle bir toplumda kimse gurur ve kibrin esiri olarak başkalarına tepeden bakmaz, kızmayı, incitmeyi göze alamaz. Böyle davranışların büyüklük değil küçüklük ve gerilik olduğunu bilir. O seviyeye, o üstün bilgi ve görüş mertebesine gelmiş olanlar, çıkarlarını her şeyin üstünde tutmazlar. Sürekli kendilerini eğitmek, arıtmak ve yükseltmek çabası içindedirler. İnsan kardeşlerine de bu yolda destek olmayı, katkıda bulunmayı kutsal bir ibadet olarak görürler.

O, İNSANDAN GÜZELLİKLERİ İSTİYOR

Bir özel celsede O'nun insandan istedikleri ve insanın yaptığı yanlışlar çok güzel dile getirilmiştir:

"O, güzellikleri yaratanın insanoğlundan istediği, sadece güzelliklerdir... O, ilk "Ol!.." emrini verdi vereli, insan kendi eliyle koyuyor önüne, her engeli. Ve insan, yeryüzüne ayak bastı basalı, şimdi üzerinde rahatça dolaştığınız kaç yerinden yaralı. Çünkü insanın istediği ve yaptığı, şimdi yalnızca zülüm ve felâket getiriyor. Onun sonucu da sefâlettir elbet. Halbuki O, sizden iyiliği, güzelliği, doğruluğu istemektedir. Onu yapabilmek işinizdir ve şimdi sizin burada işiniz, onu yaptırmaktır da..."

O'nun insandan istediği güzellikler; insanın yükselmesi, arınması, zararsızlığı öğrenmesi, çevresine yararlı olmasıdır. Bunları yapabilmek için de insanın gerilikten, ilkelikten, kabalıktan kurtulması gerekmektedir. Cahil, geri, ilkel ve bilgisiz insanlar çevrelerine

zarar verirler. Yaşadıkları ortamı kirletirler, kırarlar, yıkarlar. Ne zamanki yaptıkları yanlışların zararı kendilerine döner, o zaman akılları başlarına gelmeye başlar. Ama bu bazen çok geç olabilir.

Allah insanların akıllarıyla ve denemeleriyle doğruları kendilerinin bulmasını istemiştir. Fakat bunun çok zaman alacağını ve bazı önlenemez felâketlere yol açacağını bildiği için de zaman zaman insanlara gülyüzlü elçileri aracılığıyla doğru yolu, doğru davranışları gösteren bilgileri göndermiştir. Günümüzde ise bu tarz yol gösteren bilgiler, yine O'nun izniyle yüce görevli varlıklarca tüm insanlara gönderilmektedir. Bunlar yeni bir din meydana getirmek için değil, bütün insanları yükseltmek ve bir etmek için gelmektedir. Bu bilgiler insanların kardeş olduklarını, kardeşçe, dostça davranmaları gerektiğini ve mutlaka tüm insanların birliğe ulaşmaları gerektiğini söylüyor. Bu

bilgiler bir elçi veya peygamber vasıtasıyla gelmiyor. Bu bilgilerin doğruluğunu gören ve onları uygulamaya çalışan gruplara geliyor. Ayrıca bu bilgiler, onların doğruluğunu görüp benimseyen ve uygulamaya çalışan herkesi görevli sayıyor. Siz bunların doğruluğunu görüyor ve ondan faydalanıyorsanız, insan kardeşlerinize de onları öğretip uygulamaya çalışın diyor.

Dünyanın bugünkü halini biliyoruz. Doğal dengeler birçok yerde bozuldu. Su, toprak ve

hava kirlendi. Canlılar kitleler halinde yok oluyor. Ormanlar azalıyor, seller, fırtınalar, hortumlar felâket halini aldı. Felâkete uğrayanların feryatları kaç kişinin gönlünü sızlatıyor? İnsanlar doğru olarak yalnız kendilerini düşünmeyi görüyorlar. O yüzden her yerde aldatma, yalan, ikiyüzlülük ve kötülüğün her çeşidi artmış durumda. Dinlerin çoğu hedefinden sapmış, şekle bağlanmış, bir yığın merasim haline gelmiş vaziyette. Hiçbirisi kötülükleri, bozulmayı, kokuşmayı durduracak gücü göstere-

miyor. İşte tablo bu!..

İşte bu devirde, bu ortama gelen bilgiler de insana insanlığını hatırlatıyor. "Aklınızı başınıza alın, artık uyanın, doğru yola gelin" diyor. "Dünya size her şeyi ile temiz ve mükemmel bir yaşam ortamı olarak teslim edildi, onu yaşanmaz hale getirmeyin" diyor. Doğru Yaşama Bilgileri dediğimiz bu bilgiler, insana güzellikleri öğretiyor, mutluluğun ve yükselmenin kapılarını açıyor. Elbette onları alıp, benimseyip, uygulayanlara ve kardeşlerine uygulamaya çalışanlara...

Kuşbakışı Tanrı İnancı

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

İLK İKİ YILIN ANA BAŞLIKLARI

Dergimizde Tanrı inancı konusunu üç yıldan beri incelemekteyim. İlk iki yıldaki yazılarımda önce iki ünlü tıp profesörü, eski İstanbul müftüsü, Vatikan'ın Türkiye temsilcisi bir Hıristiyan din adamı ve bir felsefe doçentiyle Tanrı'ya

niçin inandıkları konusundaki röportajlarımı sizlerle paylaşmışım. Sonra da canlılardaki harika düzenlerden, matematik profesörlerini bile şaşırtan olağanüstü içgüdülerden, fotosentezden, suyun ulu ağaçların en yüksek tepelerine çıkma hünerinden uzunca söz etmişim.

Olağanüstülük sadece biyolojide değil ki. Kuran'ın bir kul sözü olamayaçağının kanıtlarından, yakın tarihlerde bulduğumuz bazı bilimsel gerçeklerin Kuran'da 1400 yıl öncesinden mucizevi ifadelerle nasıl apaçık bildirildiğinden de söz ederek, insan eliyle bozulmadığı takdirde semavi dinlerin de Tanrı inancımızı perçinlediğini kanıtlamaya çalışmışım.

İlâhi düzenin insanlığa hediyesi sadece dinler değil ki. Her birimizin yaşayageldiği parapsikolojik olaylar da Tanrı'ya inancımız konusunda bizlere yeni ipuçları sunup durmakta. Bu nedenle özellikle 19. yüzyılın ikinci yarısında en ünlü bilim adamlarınca yapılmış ve kitaplarda yayınlanmış ruhsal fenomenleri epeyce geniş açıklamalarla sizlere aktarmışım.

Bütün bunlara rağmen günümüz insanını inanç konusunda en çok tatmin edecek kanıtları bilimlerde bulabileceğimizi düşündüğümden, bu defa canlılar âleminde değil fizik ve kimyadan örneklere yönelmişim. Fizikoşimik kanunların evrende canlılığı oluşturmak için nasıl ince ince planlandığının, sanki kuyumcu terazisi duyarlığında akılları durduracak bir hünerle nasıl ortaya konduğunun örneklerini sizlerle tartışmışım.

Tek sesli müzikle yetinme kısırlığına düşmemek en doğrusu. Öyleyse inanç karşıtı düşünceleri de alabildiğine tartışmamız gerekir. Hele şu son yıllarda ateizm, tanrıyı yok sayma bir moda gibi

salgın haline gelmişken, onları nasıl görmezden gelebiliriz? 2006 yılında yayımlanıp tüm dünyada en çok satanların başında gelen Richard Dawkins'in "Tanrı Yanılgısı" kitabını katıldığım ve katılmadığım tüm yönleriyle incelemeye bu nedenle başladım. Neredeyse son bir yıldır bu kitabın düşündürdüklerini sizlerle paylaştım. Nihayet geçen sayımızdaki bu dizinin 11. bölümü ile de noktayı koydum. Artık sıra canlıların oluşması, gelişmesi ve insanın varedilişi konusundaki kendi düşüncelerimi sizlere aktarmaya geldi.

Eski okuyucularımız hatırlarlar. Önceki iki yılın yazılarının özetlerini yaptıktan sonradır ki, Tanrı Yanılgısı'na başlamışım. Şimdi de bu 11 yazının kısa bir özetini yaptıktan sonra yeni diziye başlamayı daha yararlı buluyorum.

11 AYIN ÖZETİ

Sadece ülkemizde değil, tüm dünyada ateizmi savunmak tehlikelerle dolu. Dawkins de kökten dincilerden ne küfür ve tehditler almış. Kitabında bunlardan acı acı yakını. Gerçekte Tanrı inancının ağızdan çıkan sözlerle değil, davranışlarla ölçüldüğünden habersiz fanatik kişilere bunu nasıl anlatabiliriz ki?!.. İyi, doğru, çalışkan, bilgili ve sevgi dolu kişi diliyle ne derse desin, ruhunun en iç katmanlarında O'nunla bir olduğundan bu davranışları sergileyip duruyor. Buradaki ironi şu ki, ne fanatiklere ne de ateizmi savunan ama iyi karakterli kimselere, ikisine de,

inancın temel ölçütünün düşünceler değil davranışlar olduğunu kabul ettirebilmek aynı derecede zor!.. Ama biz onlara aldırmadan, düşüncelerini alabildiğine eleştirecek olsak da, hümanist derneğinin 2. Başkanı ve dostlarınca çok sevimli bir kişiliğe sahip olduğu anlatılan Dawkins'e saygıda asla kusur işlemeyeceğimizi yazı dizimizin ilkinde açıkça belirtmiştik. Kaldı ki, onun başka kitaplarında naklettiği canlılar âlemindeki bilgilerden de ne kadar çok yararlandığımdan kendisine gıyabında defalarca teşekkürlerimi bile sundum.

10 bölümlük "Tanrı Yanılgısı kitabının neredeyse 9 bölümü Musevi ve Hıristiyan dinlerinin tenkitleriyle dolu. Tevrat ve İncil'e sonradan insan eliyle eklenmiş pasajların, temiz akıl sahiplerini yüzyıllar boyunca nasıl şaşkınlığa düşürdüğünü zaten biliyorduk. Düşünce özgürlüğünün alabildiğine genişlediği günümüz dünyasında bu tenkitler doğaldır ki, daha şiddetli bir tonda sürüp gidiyor. Dawkins'in bu konudaki tenkitlerini aktarmakla yetinmemiş, ben de bunlara eklemeler yapmaktan kendimi alamamıştım.

Tenkitler sadece kutsal kitaplarla sınırlı değil. Tarihte ve günümüzde din kisvesi altında işlenmiş ve işlenmekte olan ahlâksızlıklar, akılsızlıklar ve zûlümler de bu kitabın başlıca konularından biri. Bunlara da yazılarımda yenilerini eklemiştım. Böylece dinlerin türlü hüner ve çıkarlarla bir fesat ve kin haline dönüştürülmesiyle insanlığın nasıl felâketten felâkete sürüklendiğinin

acı örneklerini bir kez daha hatırlamıştık.

Buraya kadar yazarla aynı düşünce ve duyguları paylaştık ama bu madalyonun sadece bir yüzüydü. Bu nedenle peygamberlik kurumunu yeniden mercek altına almamız gerekiyordu.

"Ya hiç peygamber gelmeseydi" acaba daha iyi bir dünyaya mı kavuşurduk sorusunun cevabı üzerinde durmuştuk. Kutsal kitaplardaki bozulmalar, yanlış yorum ve davranışlarla dinleri kin haline getirenler var ama, hepsi bu değil ki. Kutsal kitaplardaki ışık saçan öğüt ve tavsiyeleri nasıl görmezden gelebiliriz. Bunlardan önemli bazılarını yeniden incelemiştik. Ayrıca tarih boyunca dinlerin uygarlığa yaptığı olumlu katkıları doğru kaynaklardan yeniden özetlemiştik. Ve sonunu rehber varlığın şu sözü ile noktalamıştık:

"O, insan içine göndermiş olmasaydı habercilerini, belki insan bugüne bile varmadan birbirini yok ederdi."

YA BUNLARA NE DEMELİ?

Dawkins'in dinlerdeki sadece olumsuz yönleri görüp güzellikleri iskaladığını böylece vurguladıktan sonra eleştirilerimi çok önemli boşluklar üzerine yöneltmişim.

Kitapta "doğal seçim" kuramıyla Tanrısız ve amaçsız bir yaşam oluşması savunuluyor. Darwin'in yorumu böyle. Peki ama kuramı onunla beraber ortaya

koyan Russel Wallace'nin yorumuna neden hiç değinilmiyor? En azından yanlışlanmıyor. Çünkü Wallace'nin bu konudaki düşüncesi aynen şöyle:

"Ben o kadar tam ve inanmış bir materyalist idim ki, ruhani bir varlığa ait kafamda hiçbir yer bulunamazdı. Fakat olgular inatçıdır ve olgular bana galip gelmişlerdir. Spiritizma fenomenleri, diğer bütün bilimlerin olguları kadar müspettir."

Wallace, Darwin'le birlikte oluşturdukları evrim kuramını kullanarak Allah'ın canlıları yaratıp geliştirdiğini savunuyordu.

Dawkins kitabının 4. Bölümünde inançsızlığının biyolojik temellerini anlatır. Her şeyi evrim teorisi ve özellikle doğal seçim kuramı ile açıklamaya çalışır. Yaratıcı, planlayıcı, kurgulayıcı bir başka etkene gerek duymadan canlıların ve bizlerin doğal nedenlerle oluşup yeryüzünü doldurduğumuzu savunur. Ama isterdik ki, Wallace yorumunun temelinde olan parapsikolojik fenomenleri de incelesin. En azından tenkidini yapsın. Boşuna ümitlenmeyelim. 19. yüzyılın ikinci yarısında kendi ülkesindeki olağanüstü parapsikolojik çalışmalardan tek kelimeyle bile söz etmez.

Kutsal metinleri eleştirirken, bizim ondan Kuran'ı inceleyip onu da mercek altına almasını istememiz belki aşırıya kaçardı. Ama sadece biyoloji ile yetinmemesini, fizikteki, kimyadaki muhte-

şem doğa kanunlarının nasıl bir tesadüfün eseri olabileceğini açıklamasını beklemek yerden göğe hakkımız. Tek satır bile yok. Bu nedenle kendisine:

"Her yeri aramadan yok denemez" diye hitap etmekte tamamen haklıyız.

Sonraki yazılarımızda dinler ile evrim teorisinin aslında çelişmediğini, Tevrat'ın yanlış yorumlanmasından dolayı, bir ayrılık var gibi gözüktüğünü anlatmaya çalışmıştım. Hele İslâmîyet'le yorum tarzında bile çelişki yok. Prof. Süleyman Ateş'in "Kur'anı Kerime Göre Evrim Teorisi" yazısından alıntılar yaparak İslâm bilginlerinin Darwin'den önce evrimle ilgili düşünceler ileri sürdüklerini sizlerle paylaşmıştım.

Ama insanın yaratılmasına gelince iş çatallaşıyor. Tanrı eliyle topraktan yaratılan Âdem ve ondan yaratılan Havva mı; yoksa geçmişteki ortak bir atadan doğal etkenlerle ortaya çıkıveren bir insan mı söz konusu?!..

Bu çok önemli çatışma ve tartışma ileriki yazılarımızın konusu olacak.

Tanrı Yanılgısı dizisinde Nisan sayımızda: "Evet, ama yetmez" başlığı altında Darwin teorisini incelemiş ve teoriyi destekleyen biyolojik kanıtlar üzerinde tek tek durmuşum. Sadece bu kadar da değil. Son 40 yıldır gen mühendislerince DNA üzerinde ne muhteşem hüneler sergilendiğini, kesici ve birleştirici enzimlerle yepyeni gen dizilimlerine nasıl kavuştuğumuzu hay-

ranlıkla incelemiştik. "Rekombinasyon" denilen bu işlemlerde DNA'nın değişebilirlik, plastiklik örneğini görmüş, bunun evrimi ve doğal seçilimi destekleyen çok önemli bir kanıt olduğu üzerinde durmuştuk.

Sıra artık Dawkins'in kitabının "Tanrı neredeyse kesin olarak neden yoktur" başlıklı 4.bölümüne gelmişti. Şahsen evrim teorisine inanan biri olarak, her canlı türünün başlangıçta tek tek yaratıldığını öne süren ve evrimi reddeden yaratılış teorisine yakın durmam mümkün olabilir mi? Peki, bu ikisinin dışında bir üçüncü yol yok mu? Elbette var. Evrimin ikinci teorisini Wallace'nin yorumu: Hem evrim hem de tasarım. Yani bu kanunu kullanarak dünyada yaşamın gelişmesini sağlayan ilâhi düzen. Bu nedenle her şeyi otomatik çalışan doğal seçimle açıklamaya çalışan Dawkins'den, 530 milyon yıl önceki 10 milyonluk kısa Kambriyen dönemindeki canlılardaki patlama tarzındaki çeşitlenmenin kendiliğinden nasıl oluşabildiğini açıklamasını beklerdik. Ayrıca dünyamızdaki 10 milyonluk canlı türünün her birinin kendine özgü değişik organlarının nasıl oluşabildiğini, birbirinden çok farklı içgüdülerin nasıl birdenbire ortaya çıkıverdiğini de. Maalesef kitapta bunlar yok. Ya ne var? Kolayından Yaradancılardan çürütülmesi, bilim dışı iddialarına sayfalar boyunca cevaplar verilmesi. Ve çok sıkıştığı yerlerde de "Öyleyse Allah'ı kim yarattı?" sorularıyla konuyu biyoloji dışı felsefi bir plana taşıyıp, deyim yerindeyse topu taca atıvermesi.

Darwin'in doğal seçimle oluşamaz diye itiraf ettiği gözdeki olağanüstü düzeni, Dawkins'in dağcılarının türlü hünerlerle zirveye ulaşması örneğiyle açıklamaya yeltenmesini çok kolayından bir tutum diye değerlendiriyorum. Ayrıca bu konuda Darwin'den fazla Darwinci bir gayretkeşlikle bu sözü karısının etkisi altında söylemiş olacağını iddia edecek kadar ileri gider. Göz dahil tüm karmaşık organların bir tasarımcı olmadan kendiliğinden oluşabileceği iddiasından bir adım bile geri atmaz. İsterdim ki, biyokimya profesörü Behe'nin kitabından aktardığım görmenin oluşması ve kanın pıhtılaşmasındaki birbirini izleyen pek çok biyokimyasal sürecin doğa kanunlarını kullanan bir zekâ işe karışmaksızın nasıl ortaya çıkabileceğini bilimsel olarak bize açıklasın. Tabii zirveye tırmanan dağcı nahif örnekleriyle değil.

Dizimizin son yazısında da Tanrı inancımızın bilimlerdeki açıklanamayan olaylara, bilgi boşluklarına dayanmadığını vurgulamaya çalıştım. Tam tersine bildiklerimizi derin düşüncelerle akıl ve mantık terazisinde tartarak inanca varıyoruz.

Yazar parapsikolojiye inananları bir nevi delilikle suçladığından, 1882'de Londra'da ünlü bilim adamlarının bir araya gelerek SPR adıyla kurdukları Ruhsal Araştırmalar Derneğinin parapsikolojik bulgularından yeniden söz etme gereğini duydum. Onların bilimsel kontrol yöntemlerini titizlikle uygulayıp hile ve şarlatanlık kapılarını sınıksız

kapatarak oluşturdukları dört dörtlük parapsikolojik fenomenleri de incelemesini varsa yanlışlarını bulmasını bekledik. Böylece sadece din kitaplarında sonradan oluşturulmuş yanlışlara, fanatik dindarların akıldışı davranışlarına ve Darwin'in doğal seçim yöntemine dayanarak Tanrı'nın yokluğunu savunma kısırlığına düşmezdi.

Iskalanın sadece bu da değil. Çağdaşımız fizik, kimya bilginlerinin kitaplarından kendisinin de bazılarını aktardığı doğa kanunlarındaki son derece ince matematikle ortaya konmuş sabiteler konusu. Öyle ki, evrenin başlangıcındaki ilk bir saniyede bile patlama hızı milyarlarca bir oranında fazla veya eksik olmuş olsaydı, ne bugünkü evrenimiz ne de canlılar meydana gelebilecekti. Doğa kanunlarında bu ve benzeri pek çok sabite böyle incelelikle ortaya konduğu içindir ki varolduk ve yaşayabiliyoruz. Bütün bunların arka planında yaratıcı Yüce Bir Zekâ ve hüneri yok sayıp, her şeyi doğa ile açıklamaya çalışmak için ya bunlara hiç değinmemek ya da kırk dereden su getirip, spekülasyon üstüne spekülasyon yaparak kendimizi alabildiğine zorlamamız gerekiyor.

Tanrı Yanılgısı eleştirisinin en sonunda yazarın her sıkıştığında ileri sürdüğü "Peki Tanrı'yı kim yarattı?" sorusu üzerinde durduk. O'nun anlama sığmadığını ama tüm anlamların da O'nda bulunduğunu, Varedilmeden Vareden, Almadan Veren, benzersiz, eşsiz olduğunu belirttik. Zamanla beraber sebepleri de

yaratan O Yüce'nin varlığı için bir sebebe muhtaç olması düşünülebilir mi?

Ama kim ne derse desin insanın her düşüncesinin, her sözün aksini savunmada alabildiğine özgür olduğunu bir daha vurgulamak için dizimizi şu sözlerle sona erdirmeyi bir görev bildik:

"İnsan sorgulayıcı bir akılla yaratıldığından ve kendisine her şeyi düşünmekte sonsuz bir özgürlük sunulduğundan kim ne derse desin bu ve benzeri sorular sonuna kadar hep insanlığın gündeminde kalacaktır. Bu insanın hakkıdır ve kimse bu sorgulama hakkını onun elinden almaya muktedir olamayacaktır!.."

Gelecek sayıda başlayacağım yer-yüzünde canlılığın oluşumu ve gelişimi ile ilgili yazı dizime, önce hangi metodla işe koyulacağımı, yani sonuca ulaşmak için hangi yolu izleyeceğimi peşinen belirtmekle başlayacağım. Kolay anlaşılсын diye bunun için temsili iki örnek olay ortaya koyacağım. Sonra da ilk canlının nasıl varolduğu, prokaryot çekirdeksiz bakteri hücrelerinden organeli ökaryot hücrelere geçişteki evrimsel sıçramanın hangi zekânın eseri olduğundan ve değişik biyoloji bilginlerinin Kambriyen Patlaması hakkındaki düşüncelerinden söz edeceğim.

Yabancılaşmanın Aşılması

Güngör Özyiğit, Psikolog

Din kitaplarının "puta tapma" dedikleri şey, yabancılaşmanın en eski biçimlerinden biridir. Putlaştırma; Yaradan'a değil de, yaratılana en yüce değeri verip ona tapma, yaşamın anlamı olarak onu esas almaktır. Yani Tanrı olmayana, Tanrıymişçasına değer biçmedir. Burada insan, tüm güçlerini kullanarak bir put yapar, sonra

tutar, kendi yarattığı bu puta tapar. En derin özlemlerini ve dileklerini, korkularını ve umutlarını putlaştırdığı, Tanrı sandığı nesneye yansıtır. Gücünü hayalinde aşırı abarttığı tanrısal nitelikler yakıştırdığı, gerçekte ona ne yararı ne zararı dokunacak bir şeylerden yardım diler. Öylece kendi gücünü boş yere harcar, tüketir.

İnsanın çok tuhaf tarafları vardır. Bunların içinde en tuhaflarından biri, Russell'in dediği gibi bize yararlı olan şeyleri tapıncasına yücelterek, bu yolla onun yararını da ortadan kaldırmaktır. Buyurun bir örnek: Hindistan'da insanlar açlıktan kırılırken, kutsal sayılan ineklerin caddelerde dolaşması komik ama gerçek. Burada yabancılaşma, Tanrı olmayana Tanrı diye boş yere tapılması ve gönlün gerçek Tanrı'ya kapalı kalmasıdır.

İnsanların kendilerine hizmet etmesi için yetki verdiği yöneticilerin, kendilerini seçen, o yere getiren insanlara hizmet sunacak yerde, bu yetkiyi ayrıcalık sayıp, buyurmanın verdiği üstünlük duygusuna yaslanarak insanları kendi çıkarına hizmet ettirmesi diğer bir yabancılaşma örneği. Burada insan, kendi egemenlik hakkına yabancılaşmıştır.

Para ekonomisinin geçerli olduğu, yani her şeyin para ile ölçülüp biçildiği bir düzen düşünelim. Daha doğrusu yaşadığımız hayatı şöyle bir gözümüzün önüne getirelim. Burada insan, emeği alınıp satılabilen bir mal durumuna indirgenmiştir. Nitekim muhasebe defterinde, mala ödenen para ile, insana ödenen ücret, aynı alacak hanesine işlenir. Böyle bir düzende insan kendisi için bir değer üretmez, sadece geçimi için ücret üretir. Ürettiği değer ise, onun elinden alınır. Burada yabancılaşma, emeğin yarattıklarına sahip olamaması, ürettiklerinin yitirilmesi demektir.

Yalnız geçim için, aç ve açıkta kalmamak için bütün gün sıkıcı, tekdüze ve işbölümü gereği hep aynı işi yapmak zorunda kalan insan, çalışmanın kendisine de yabancılaşmıştır. Gerçekten böyle bir çalışmada insan varlığını sakatlayan bir taraf vardır. İnsan çelik bir makinenin etten bir ek parçası durumuna düşürülmüştür. Çalışması onu yüceltmez, yıpratır. Ona kendini gerçekleştirme yönünde bir zenginlik katmaz. Tersine, insan kişiliğinin çok yönlü gelişmesini ve bir bütün olarak değerlendirilmesini sürekli olarak engeller. Burada yabancılaşma, insanın kendi kişiliğinden uzaklaşmasıdır.

İnsanlığın tarih boyunca kazandığı maddi manevi birikimin ayrıcalıklı bir azınlığın elinde, çoğunluğun zararına kullanılması ise, insanı insanlığa yabancılaştırır.

Gerçekte, yabancılaşmanın her türünün kökeninde puta tapma, putlaştırma olgusu yatmaktadır. İnsan, neyi putlaştırırsa ona en büyük değeri verir ve diğer her şeyi ona göre değerlendirebilir. Buyurmak tutkusu içinde yanıp tutuşan için, yetke (iktidar) put olmuştur.

Her şeye sahip olma, her şeyi satın alma açlığı çeken biri mala veya onun soyut simgesi olan paraya tapmaktadır. Şehvetin elinde oyuncak olan için kadın ya da erkek tapılacak birer nesnedir. Alkışsız edemeyenler için ün, önünde eğilecekleri Tanrıdır. Kimi tüm

umutlarını bağladığı, her şeyi kendisinden beklediği ünlü bir kişiyi putlaştırır, kimi bireye veya bireyin özgürce gelişmesine en üstün değeri verir. Diğeri "Toplum bireyden ve her şeyden değerlidir" der, toplumu Tanrılaştırır. Sonunda her birinin Tanrısı fos çıkar ve onları yarı yolda bırakır. Bu bir bakıma "Tanrıdan başka Tanrı yoktur" sözünün tersine yoldan bir doğrulanmasıdır.

Demek ki Tanrı'ya, kendine ve giderek diğer insanlara yabancılaşan insan, yabancı bir varlık olarak, kendi bilincine varamamış, henüz kendisi olamamıştır. Bu ise bizi yabancılaşmanın aşılması veya yabancısızlaşmanın sağlanması sorunu ile karşı karşıya getirir.

Neydi yabancılaşma? İnsanın kendi gücünün veya emeğinin başkalaşarak ona düşman bir güç olarak geri dönmesi. Denetimimizden kurtulan bir gücün baskı aracına dönüşmesi. Bunu gidermenin çaresi: Bilgi ve bilinç birikimi. Bilgi olayın nedenlerini bildirecek, bilinç ise olay içindeki insanın yapması gerekeni, yani görevini gösterecek. Öylece, yabancılaşmaya yol açan güç, kaynağında yakalanıp, denetim altına alınarak insanın yararına kullanılacak. Bu bağlamda, yabancılaşmanın aşılması, onun her türü ile ilgili nedenleri iyi bilmeyi ve o gücü denetleyip, hayrımıza çevirecek bilinçli girişimlerde bulunmayı gerektirir.

Önce yabancılaşmayı önleyen iç ve dış engelleri sıralamakla başlayalım

İşe. İç engeller: İnsanın en derin özlemi olan Tanrı gereksinmesinin doğru bir şekilde doyurulamayışı. O yüzden manevi bir boşluk içinde kalınması. Ruh yönümüzün ve insanın özünü kuran kudretlerin işleyiş ilkelerinin yeterince bilinmeyişi. Yani insanın kendini ve Tanrı'yı tam tanımaması. Nereden geldiğini, nereye gideceğini, bu dünyada ne yapacağını bilmemesi. Bu temel sorulara anlamlı karşılıklar getiren doğru, kendi içinde tutarlı, çağdaş bir inanç sisteminin ve hayat görüşünün bulunmayışi. Gönlün arıtılması yönünde bir eğitimin verilmeyişi. Ve kirliliğin gerçeğe perde olacağına bilinmeyişi. Özet olarak söylersek, bugün insanın trajedisi, kendini, yolunu ve işini bilmeyişi, varoluş nedenine karşı ilgisiz durması, onu insan edecek, insanüstüne erdirtirecek, diğer insanlarla sevgi birliği kurmasını ve gönlünde Tanrıyı duymasını sağlayacak bilgi ve bilinçten yoksun olması.

Dış engellere gelince, bunlar arasında siyasal gücün baskı aracı olarak kullanılmasını, üretim güçlerinin yetersizliğini, o yüzden insanın geçim için bütün gün çalışmak zorunda oluşunu, paranın putlaştırıldığı para ekonomisini, malın kullanım değeri değil de değişim değeri olarak ele alındığı mal ekonomisini, ücret düzenini ve insanı tek tip işe bağlayan iş bölümünü sayabiliriz.

Şimdi gelelim bu engelleri aşmak için yapılması gereken bilinçli girişimlere. Ve önce iç engelleri alalım ele. Bir kere, başlangıçta, her şeyi ona göre

ölçüp değerlendireceğimiz üstün bir ilkemiz ve insanı bütünüyle kavrayan, geçmiş ve geleceğiyle kuşatan, onun varoluş nedenini doğru olarak saptayan sağlam, tutarlı bir hayat görüşümüz olması gerekir. Bize göre, bu en üstün ilke, bizi ve her şeyi yoktan yaratan, sevgisinden vareden Tanrı'dır. En gerçek otorite O'dur. Sade O'na kulluk edilir ve yalnız O'ndan yardım dilenir. Çünkü her şeyi bilen ve her şeye gücü yeten de yalnız O'dur.

Varoluşumuzun nedenini ise, yine Tanrı'nın gülyüzlüler kanalı ile bildirdiği bilgilerden öğrenebiliriz. Zira yarattığını, en iyi onu yaratan Tanrı bilir. Öyleyse ilk ön yapılması gereken, insanın manevi boşluğunu dolduracak, doğru, akla ve mantığa uygun, çağdaş bir Tanrı inancı vermek ve gönüllerde O'nun sevgisini yeşertmek. Sonra da Tanrı'nın insan için dileğinin ne olduğunu, yani buyruklarını bildirmek. Ve onun güzel örneklerini vermek. Böylece insanı, Tanrı'dan başkasına, yani puta tapmaktan kurtarmak, o yündeki yabancılaşmanın kökünü kurutmak. İnsana geniş bir ufuk, manevi bir görüş açısı kazandırmak. Ona ölümsüz bir ruh yönümüzün bulunduğunu kanıtlarıyla göstermek. Ruhların dünyaya olgunlaşmak için geldiğini, geleceğimizin şimdiki davranışlarımıza bağlı olduğunu, ne ekersek onu biçeceğimizi öğretmek. Ve insanlarda kendine, topluma ve Tanrı'ya karşı sorumlu bir kişilik geliştirmek. Varoluş amacının insanüstünü bulmak, tek düşünceyi elde etmek (Tanrı'nın dileği

ile kendi dileğimizi bir etmek) ve birliğe ulaşmak olduğunu, Tanrı'nın bizden bunu istediğini bildirmek. Gerçekte yabancılaşmanın kesin olarak son bulması, insanın insanüstüne varması ve ikisinin bir olması demektir. Şöyle ki, bizim beş duyu organı ile algıladığımız madde evreni maddenin belli bir halinden yapılmıştır. Bir de karanlık dediğimiz, ışığın yokluğu sandığımız, aslında içinde görmediğimiz yedi rengi, duymadığımız yedi sesi ve daha başka kudretleri barındıran, maddenin bir başka halinden yapılmış, ama henüz algılayamadığımız ayrı bir madde evreni daha var. Ancak biz beş şartı (iyilik, doğruluk, çalışmak, bilgi ve sevgi) tam benimsediğimiz zaman karanlığın gizi bize kendini açacak, görmediğimiz renkleri, duymadığımız sesleri görüp duyacak ve başka nice güçlere erişeceğiz. Biz bugün maddenin bir halini, dolayısıyla gerçeği yarım olarak biliyoruz. Beş duyu organı ile farkına vardıklarımıza, beş şartı tam benimsediğimizde farkına varacaklarımız eklenince, işte o vakit gerçeği bütün olarak görüp bileceğiz. O zaman işte, yuvarlağı tam göreceğiz.

Elbet ki böyle bir düzenin yerleşmesinde eğitime çok iş düşecek. Okullarda sadece belli bilimler ve teknik konular değil, hayata anlam veren değer yargıları ve ana yaşam bilgileri verilecek. İnsanlara sadece kuru kuru bilgi verilmekle kalınmayacak, fakat bilgelik de aşılacak. Akıl ve gönül eğitimi dengeli ve uyumlu bir şekilde yürütülecek. Küçük yaştan

başlayarak gönüllere Tanrı ve İnsan sevgisi tohumları ekilecek. İnsanlar, dini, dili, ırkı, ulusu ne olursa olsun bir bütün olarak değerlendirilecek ve hepsi kardeş bilinecek. Öğrenciler dünya vatandaşı olarak eğitilip yetiştirilecek. Onlara özgür ve bağımsız düşünebilme yeteneği kazandırılacak. Öylece kör inançlara, bağnaz görüşlere saplanıp kalmaları önlenecek. Beş şart, eğitimin ve kazandırılmak istenen alışkanlıkların anayasası olacak. İnsan varlığı, beden, zihin ve ruh olarak çok yönlü şekilde değerlendirilip geliştirilecek. Bu eğitimin dışa dönük yüzü, her şeye hakkını verme ve saygı duyma demek olan adalet, içe dönük yüzü ise özgürlük ve insan varlığının özgürce gelişme garantisi olacak.

Dış engellere gelince, siyasal yabancılaşmaya çare olacak, gerektiğinde yöneticileri değiştirme olanağı veren, eleştiriye açık özgürlükçü ve çoğulcu demokratik düzeni ilk koşul olarak belirtmek gerek önce. Yine öyle bir düzende birey, yönetime ve yönetimin kararlarına daha doğrudan katılabilecek. Ayrıca, siyasal ve ekonomik gücün ister devlette, ister özel kuruluşlarda olsun, tek elde toplanması önlenecek, söz konusu güçlerin toplum içinde dengeli ve uyumlu bir şekilde dağılması sağlanacak. Bazı yasal kuruluş ve mekanizmalarla devlet denetlenip dizginlenecek. Uyanık, haklarının ve sorumluluklarının bilincinde bir kamuoyu yaratılacak. Bu arada, en iyi bilge kişileri yönetici olarak süzecek bir siyasal mekanizma oluşturulacak ya da yöneti-

cilerle bilge kişilerin işbirliği sağlanacak. Bu düzende devlet bir baskı aracı olmaktan çıkacak, insanların serbestçe gelişmesine ve kendi aralarında özgürce kabullenilmiş disiplinin yerleşmesine yardımcı olacak. Ve giderek toplumun kendi kendini yönetme yeteneği kazanmasına zemin hazırlanacak.

Herkesin birbirini sevmeye çalıştığı ve kardeş olarak görmeye alıştığı bir düzende, sömürüye yer olmayacak elbette. Hem buna gerek de kalmayacak bir yerde. Dünya birliğine doğru gidildiğinde, dünya çapındaki bir örgütün denetiminde silâhsızlanma sağlanacak, dünya barışı gerçekleşecek. Silâhsızlanmadan elde edilen gelirle, sefaletin, yoksulluğun ve cehaletin yok edilmesine karşı savaş açılacak.

Ayrıca, o düzende insan, geçimi için bütün bir gün çalışma zorunluluğuna tutsak bir kürek mahkûmu olmaktan da kurtarılacak. Bilim ve teknolojinin insanlığın tüm hizmetine koşulmasıyla, makinelerin, bilgisayarların ve siber-netiğin devreye girmesiyle, güneşin ve nükleer gücün enerji kaynağı olarak insanın hayırına kullanılmasıyla insan üç-dört saat çalışmakla geçimini sağlayabilecek. "Zorunlu emek" zamanının giderek azalmasıyla "özgür zamana" kavuşan insan, o zamanı gönlünün dilediğince, kendi özündeki değerleri gerçekleştirmek için kullanacak. Kendini her türlü bilgi ve beceride yetkinleştirmek, yeteneklerini sporda, sanatta, bilimde, dinde, felsefede değerlendirmek için tüm olanaklar ona

açık olacak. Paranın, ekonomik hayatın orkestra şefi olmadığı bu ortamda gereksinmelere göre hizmet sunulacak. Mallar da değişim değeri olarak değil, kullanım değeri olarak muamele görecektir. Herkes yeteneğine göre topluma hizmetini sunacak, rızıklar kardeşçe paylaşılacak, herkesin gereksinimleri en iyi şekilde karşılanacak. Üretim herkese yetecek kadar bol olduğundan ve âdil bir biçimde dağıtıldığından kimse kimseyle çekişmeye girmeyecek. Ayrıca, kazanılan hayat görüşü ile insanlar mutluluğun almada değil, vermede olduğunu bilecek. Mülkiyet ve sahip olma içgüdüleri dizginlenip, yapıcı ve yaratıcı güdülere öncülük verilecek. Ve insanca yönlerini geliştirenler toplumda daha çok saygınlık görecektir. Yine öyle bir ekonomide insanı sakatlayan, tek işe hapseden bir iş bölümü olmayacak. İnsan dilediği ve yürütebildiği kadar çok işi yapabilecek. Zaten bezdirici, bıktırıcı işleri makineler üstleneceğinden, insana onların gözetimi ve denetimi kalacak. O da günde en çok üç-dört saat. Ve çocukların oyuncaklarıyla oynamasına benzer bir oyun havası içinde. Birlikte çalışılan dost insanların işe kattıkları sevinç ve sıcaklık da cabası. İş demokrasisinin ve özyönetimin yerleşmesiyle çalışanlar emeklerinin ürününü kendileri devşirecek, kendi yönetimleri ile ilgili kararları yine kendileri verecekler.

Öyle bir düzende insan ilişkileri de, bir sanat düzeyine yükselecek. Yarış olacak yine elbette. Ama iyilikte, sevgide, saygıda ve birbirine vermede. İnsan davranışlarında kişisel çıkar değil, Tanrı rızası gözetilecek. Her işte hizmet ruhu esas olacak. Daha doğrusu o düzende insanlar kendi gerçek çıkarları ile başkalarının çıkarlarının birbiri ile uyumunu görecekler.

Her yönde gelişmiş, yaratıcı çiçeklerini açtırmış, renk renk, mis kokulu insanlarla dünya bakımlı bir çiçek bahçesine benzeyecek. Gökyüzündeki uyum ve düzen yeryüzüne inecek.

Karma ve Reenkarnasyon - VI

Reenkarnasyon Delilleri

Benler, İzler, Organ Eksiklikleri veya Sakatlıkları, Hastalıklar

Çeviren ve Derleyen: Zühal Voigt

İki Yaşındaki Eşkiya

Antakya'da 1935 senesinde Dahham adı verilen bir bebek, çenesinin altında kanayan büyük bir et beni ile doğdu. Kanama doğumdan birkaç gün sonra hâlâ devam ettiğinde, anne ve babası onu hastaneye götürerek yarayı diktirdiler. Dahham'ın doğumunun öncesindeki gecede, babası, birkaç gün önce ölmüş olan uzak akrabaları Cemil Hayık'ın evlerine geldiğini rüyasında görmüştü. Cemil Hayık çevrede ismi bilinen ve korkulan bir eşkiya idi ve Fransız polisiyle yaptığı bir çatışmada ölü olarak ele geçmişti. Ölümçül kurşunun kafasına girdiği yer ise, tam da Dahham'ın kanayan et beninin bulunduğu yeri.

Ama ailenin küçük Dahham'la ilgili şaşkınlığı, çocuk iki yaşına gelip konuşmaya başladığında ve adının Cemil Hayık olduğunu iddia ettiğinde iyice arttı. Dahham, kendisine verilen ismi reddediyor, kendisine Cemil denmesini istiyordu ve Cemil Hayık'ın yaşamının, bilmesine

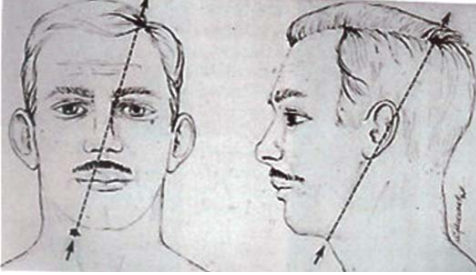
imkân olmayan detaylarını anlatıyordu. Geceleri ise Fransız polisiyle yaptığı çatışmanın kabuslarıyla uğraşıyordu. Dahham polisten ve askerden nefret ediyor, sokakta onları gördüğü yerde taş atıyordu. Eline geçirdiği sopaları tüfek olarak kullandığı oyunlar icad ediyordu. Bir keresinde babasının tüfeğini alıp askerlere ateş etmeye kalkışmıştı. Sonradan tanıştığı Cemil Hayık'ın aile fertlerine karşı ise büyük sevgi gösteriyordu. Dahham sonradan gerçekten Cemil ismini kullandı ve Cemil Fahirici olarak yaşamına devam etti.

Cemil Hayık yaşamında, kızkardeşlerine tecavüz eden iki erkeği öldürmüş, yakalanmış, daha sonra kaçmaya muvaffak olarak Antakya ve Samandağ yörelerindeki dağlara çıkmıştı. Yolcuları soyup eşkiyalık yaparak yaşıyordu. O senelerde bu bölge Fransız işgaline uğrayınca, Cemil'in peşine Fransız polisi düştü. Sonuçta Fransız polisi Cemil'i ve yanında bulunan erkek kardeşini, bir ihbar üzerine saklandıkları evde kuşattı ve evi ateşe verdi. Kurtuluş

Cemil Fahrıcı (Dahham) nin boynundaki iz (Kurşunun girdiği yerde- 1967)

halde bulan polis, daha sonra cesetlerini Antakya'da teşhir etti.

Cemil Hayık'ın başında kurşunun yolu ve giriş çıkış yerleri

Reenkarnasyonun İzlerinde Bir Yaşam

Yukarıdaki olay, Kanada asıllı ABD'li reenkarnasyon araştırmacısı Ian Stevenson'un çalışmalarından alınmıştır. Stevenson tüm dünya üzerinde geçmiş yaşamlarını hatırlayan 2600 kadar çocuk üzerinde yaptığı araştırmalarını, sonradan kitaplar ve raporlar halinde yayımladı. Türkiye'de de bulunup başka birçok olayla birlikte Cemil

olmadığını anlayan Cemil önce kardeşini vurdu ve sonra tüfeğinin namlusunu çenesine dayayarak ayak parmaklarıyla tetiği çaktı ve kendisini öldürdü. Eve girip onları bu

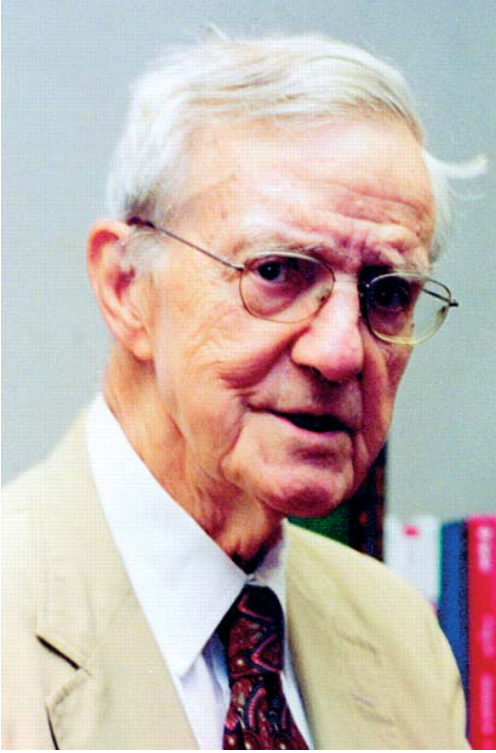
Fahrıcı olayını da araştıran Stevenson, sonradan Cemil'in başının üzerinde başka bir iz daha keşfetmiş ve bu izin, Cemil Hayık'ın çenesinden giren kurşunun kafatasını terkettiği yerde olduğunu da gözlemlemiştir. Hattâ Cemil Hayık'ın öldüğü çatışmaya katılmış olan bir Fransız polisi de, Hayık'ın cesedinde, kurşunun kafatasını parçalayarak baş üzerinden çıktığı birkaç santimetrelik bir alan bulunduğunu teyid etmiştir.

Stevenson, bu araştırmalarını çeşitli ülkelerde yaptı. Kendi ifadesine göre, geçmiş yaşamları hatırlama olayı, reenkarnasyon düşüncesinin yaygın olduğu bölgelerde daha sık görülmekte. Bu düşüncenin kabul görmediği, bilime aykırı sayıldığı toplumlarda ise, bu çeşit olayların su yüzüne çıkmadığı, bastırıldığı, unutulduğu, unutturulduğu ise akla yakın olacak bir açıklama.

Stevenson'un topladığı olaylar daha ziyade Hinduizm, Budizm dinlerinin yaygın olduğu Güney Asya'da; Türkiye ve Lübnan'da Şii ve Alevilerin yaşadığı bölgelerde; Batı Afrika'da; Kuzey Amerika'nın kuzeybatısında ve daha az sıkça olarak da Avrupa ve Kuzey Amerika'da görülmekte.

Stevenson araştırdığı olayları büyük bir titizlikle sınıflara ayırdı, ortaya çıktıkları bölgelere göre; ölüm raporu, belge ve şahitlerle onaylanabilme durumlarına göre; doğan çocukların bedenlerinde önceki yaşamlarındaki olaylara dayanan fiziki özelliklere, bedeni arızalara veya geçmiş hastalıklarına göre tasnif etti. Olaylar arasındaki benzerlikleri ve aykırılıkları tespit etti.

Çocukların genelde konuşmaya başladıkları zaman geçmiş yaşamlarını anlatmaya

Dr. Ian Stevenson (31 Ekim 1918 - 8 Şubat 2007)

da başladıklarını, bu durumun genelde yedi sekiz yaşlarına kadar sürdüğünü ve bazı istisnalar dışında, zamanla bu anıların kaybolduğunu farketti. Tespit ettiği başka bir özellik de, bu çocukların hatırladıkları geçmiş yaşamlarının, çoğunlukla ani veya şiddete maruz kalarak son bulduğu.

Fiziki yaşamdan ayrılan bir insanın öldüğü tarihle, yeni bir bedenle dünya yaşamına başlama tarihi arasında geçen zaman da, Stevenson'un araştırmalarına göre çeşitli. Bu zaman seneler sürdüğü gibi, bir çocuk bedeninin anne karnında meydana gelmesi için gerekli olan ortalama dokuz aylık süreden daha kısa da olabiliyor. Bu çok şaşırtıcı sonuçtan, yeniden bedenlenme sürecindeki bedensiz varlığın, anne karnındaki ceninle gerçek bağlan-

tısını, yani bedenlenme olayını, döllenme anından doğum zamanına kadar kendi seçtiği herhangi bir anda gerçekleştirebildiği anlaşılıyor..

Ian Stevenson, yaşadığımız çağda reenkarnasyon olaylarını araştıran tanınmış isimler arasında en önemlilerinden biridir. Araştırmaları çeşitli üniversiteler tarafından yürütülmüş ve ele almış olduğu olaylar bilimsel metodlarla açıklanmış olduğu halde, kendisi reenkarnasyonu ispat edebildiğini iddia etmez, ancak örnek olaylardan söz eder.

İskoçya asıllı bir avukatın oğlu olarak Kanada'da doğmuş olan Stevenson, İskoçya'da ve Montreal'da tıp okuduktan sonra, 1945 de ABD ye giderek Amerikan vatandaşı olmuş ve dahiliyeci olarak başladığı mesleğine psikiyatri profesörü olarak devam etmiştir.

1957'den itibaren Virginia Üniversitesinden önce Şef Psikiyatri olarak görev yapan, daha sonra Psikiyatri Profesörü olarak ders veren ve emekliliğinden sonra da Araştırma Profesörü olarak devam eden Stevenson, 2007 yılında uzun bir hastalıktan sonra yaşama veda etmiştir.

Reenkarnasyonla karşılaşması 1950'li yıllarda başlayan Stevenson, 1964'den sonra hemen tamamıyla bu konu ile ilgilendi, dünyanın çeşitli bölgelerinde ortaya çıkmış ve belgelenmiş olayların peşine düştü, ilgili çocuklarla, aileleriyle, şahitlerle görüştü. Ölüm veya hastane raporları varsa topladı, bazı olayların üzerinden yıllar geçmişse bile, olayın artık büyümüş olan kahramanlarını inceledi ve reenkarnasyon üzerine belge ve delil sayılabilecek ne varsa

biraraya getirdi. Aşağıdaki bölümlerde, belelediği olaylardan birkaçını ele alacağız.

Katil Gelin

Sunitha Singh adlı kız çocuğu, 1967 senesinde Hindistan'da Uttar Pradesh'e bağlı Mainpuri bölgesinde dünyaya geldi. Ebeveyni bebeğin göğsünün sağ tarafında sağ kolunu da tamamen kaplayan kocaman kırmızı bir et beni halinde bir leke bulunduğunu gördüler. Boynunda ve bu büyük lekenin etrafında da daha küçük başka benler vardı. Bir iki sene sonra bebek konuşmaya başladığında, büyükannesi bir gün onu komşu köye gezmeye götürmüştü. Sunitha orada genç bir adam gördü ve birden onun oğlu Ranvir olduğunu iddia etti. Sonra bu köyde yaşamış olduğunu, gelininin kendisini öldürdüğünü anlatmaya başladı.

Sunitha'nın tarifi, bu köyde yaşamış olan ve evinde kılıçla öldürülmüş olan Ram Dulari isimli bir kadına uyuyordu. Ram Dulari oğlu Ranvir ve geliniyle aynı köyde oturuyordu ve oğlu Ranvir, mesleği dolayısıyla sık seyahat ediyordu. Karısı ise onun yokluğunda başka erkeklerle yatıp kalkıyordu. Bunu öğrenen ve duruma karşı çıkan kayınvalidesini, gelin sonuçta kiralık katil tutarak öldürttü. Katiller gece Ram Dulari'nin evine girerek olayı bir soygun gibi gösterdiler. Polis delil bulamamış ve kimseyi tevkif edememişti ama azmettiricinin gelin olduğu dedikodusu da köyde yayılmıştı. Sunitha bu köyde tesadüfen eski gelinini de gördüğünde, "O beni tekrar öldürecek!" diyerek korkuyla büyükannesine sığındı.

Stevenson bu olayı araştırdığında, Ram Dulari'nin ölüm raporunu da buldu.

Raporda yazılanlardan, kadındaki kılıç yaralarının, Sunitha'nın boynundaki ve göğsündeki benlerin bulunduğu yerde olduğu ortaya çıkıyordu. Ayrıca Ram Dulari'nin cansız bedeni yıkanmadan yakılmıştı. Sunitha'daki göğüse ve kola yayılmış kocaman kırmızılık, kurumuş kanın izlerinden meydana gelmişti.

Eksik Parmaklar

Ma Myint Thein 12 Ekim 1956'da, Myanmar'da Okingone Köyünde bir kız çocuğu olarak dünyaya geldi. Ma Myint'in iki elinin parmaklarından ikisi tamamen yoktu ve yedi tanesi de birinci veya ikinci boğuma kadar gelişmişti. Yalnızca sol baş parmak normaldi. Babası, daha Ma Myint'in annesi hamile değilken bir rüya görmüştü. (Stevenson'un açıklamalarına göre, genelde böyle çocukların doğumunun öncesinde, ebeveynden biri haberci bir rüya görmekte.) Rüyada U Sein Maung isimli bir tanıdığı, onun çocuğu olarak doğmak istediğini bildiriyordu. Oysa Ma Myint'in babası, bu tanıdığına ölmüş olduğunu o ana kadar duymamıştı. Ama rüyanın ertesi günü Maung'un bir gün önce kılıçla öldürülmüş olduğunun haberini aldı. Maung bisikletiyle köyüne dönerken, katilleri tarafından yolu kesilmiş ve öldürülmüştü.

Maung kamyonuyla şehirlerarası ticaret yapıyordu. Ama evde fazla kalmaması evliliğini kötü etkiliyordu. Karısı bir de, Maung'un başka bir şehirde bir sevgilisi olduğunu öğrendiğinde, duruma daha fazla dayanamayıp intihar etmişti. Karısının intiharından Maung'un öldürülmesine kadar beş yıl geçmişti. Olay soygun olamazdı, çünkü katiller Maung'un bisikletini ve

Ma Myint Thein'in elleri

üzerinde taşıdığı mücevherleri almamışlardı. Bir zaman sonra, ölen karısının annesinin Maung'u öldürttüğü haberleri ortalıkta dolaşmaya başladı. Stevenson cinayetten sonra Maung'un cesedini gören iki şahitle görüştü. Şahitler, Maung'un iki el parmaklarının kılıç darbesiyle koparılmış ve başının da hemen hemen bedenden ayrılmış halde olduğunu ifade ettiler.

Ma Myint oldukça geç olarak, beş yaşındayken geçmiş hayatından söz etmeye başladı. Adının Maung olduğunu, güneyde karısı ve iki çocuğuyla yaşamış olduğunu anlattı ve nasıl öldürüldüğünü tarif etmeye başladı. Uzun bir bıçakla (kullandığı dah kelimesi her cins kesici bıçağı anlatıyor) öldürüldüğünü, ilk darbeyi karşılamak için ellerini kaldırdığı için, ilk anda parmaklarının kesildiğini anlatıyordu. Kolunda bir saat, bir altın bilezik ve parmağında bir yüzük taşıdığını hatırlıyordu. Herhalde bu nesnelere, Maung'un bilincini kaybetmeden önce gördüğü son şeylerdi.

Ma Myint, Maung'un öldürüldüğü yerden her geçişinde korkudan titriyordu ve Maung'u öldürtenin, kayınvalidesi olduğundan da emindi. Ayrıca Ma Myint,

bir kız olmayı hiç istemiyor, erkek kıyafetleri taşımaktan hoşlanıyor ve konuşmalarında erkeklerin kullandığı söz ve deyimleri kullanıyordu. Daha sonraları, zamanla durumuna alıştı ve yirmi yaşlarında iken evlenerek iki normal çocuk sahibi oldu.

Kulaktan Giren Kurşun

1958 senesinde, Antakya'ya bağlı Sarkonak köyünde Semih Tutuşmuş dünyaya geldi. Doğduğunda Semih'in sağ kulağının yerinde şekilsiz bir et topağı bulunuyordu. Ayrıca yüzünün sağ yarısı da tam olarak gelişmemişti. Semih'in doğumundan iki gün önce annesi rüyasında, başı kanlar içinde bir adam gördü. Adam kulağına ateş edildiğini anlattı ve artık onun yanında kalmak istediğini bildirdi. Bu adam Sarkonak'a iki kilometre mesafedeki Hatun Köy'ünde oturan Selim Fesli idi. Semih'in annesi bu kişiyle hiç karşılaşmamış ama öldüğünü duymuştu.

Çiftçi olan Selim Fesli, bütün gün çalıştıktan sonra, akşam üstleri evine gitmeden önce tarlasında bir müddet uzanıp dinlenmeyi adet edinmişti. Komşu tarlanın sahibi İsa Dirbekli, bir gün alaca karanlıkta avlanmakta iken, tarlada yatan cismi tavşan zannederek ateş etti. Ama komşusunu vurduğunu anlayınca korkusundan oradan kaçtı. Selim'i yaralı halde bulan köylüler onu İskenderun hastanesine kaldırdılar. Ama Selim altı gün sonra hastanede öldü. Ölüm raporunda, başın sağ yan ve ön tarafında kurşun yarası bulunduğu ve ölümün beynin hasar görmesinden meydana geldiği yazılıyordu.

Semih bir buçuk yaşında iken konuşmaya başladı ve ilk sözleri "İsa Dirbekli" ismi

oldu. Semih bu kişiden, kendisini öldüren insan olarak bahsediyordu ve kendisi için de Selim Fesli adını kullanıyordu. İsa'nın doğrudan kulağına ateş ettiğini söylüyordu. Daha sonra karısından ve altı çocuğundan söz etti, hepsini isimleriyle tanıyordu. Dört yaşındayken, yalnız başına Hatun Köy'e gitti ve Selim'in ailesini bularak kendisini tanıttı. Onlara karşı babalarımış gibi davranıyordu ve aile de kendisini kabullenmişti. Selim'in çocukları evlenirken, Semih biriktirdiği paralardan onlara hediye etti.

Semih, İsa Dirbekli'den nefret ediyordu. İsa olaydan sonra yakalanmış ve kaza olduğu tarzında ifade vererek iki sene hapisle kurtulmuştu. Hapisten sonra köyüne döndü ve rakı ticaretiyle uğraşmaya başladı. İşi icabı bazen Sarkonak'a yolu düşüyordu ama Semih gördüğü yerde ona taş yağdırıyordu. Onun Selim'i bilerek öldürdüğünden emindi ve ona olan düşmanca duygularını bastıramıyordu. Onun rakı şişelerini kırmak, hattâ kafasını koparmak, onu öldürerek intikamını almak istediğini saklamıyordu. Onunla dokuz yaşındayken tanışmış ve olayı incelemekte olan

*Semih Tutuşmuş'un kulağı
(Kasım 1967)*

Stevenson'un ve yardımcılarının, olayın geçmiş hayatta kaldığı, şimdi ise artık Semih olarak başka bir hayatı olduğu

yönündeki telkinleri de işe yaramıyordu. Semih hâlâ bir çocuk olduğu halde, İsa onun tehditlerini ciddiye alarak Sarkonak'a gelmekten ve onunla karşılaşmaktan kaçınmaya başlamıştı. Semih ancak 18 yaşında askere gittikten ve orada kendisine yardım eden bir plastik cerrahi ustanın, sağ kulağına yaptığı ameliyatla oldukça normal bir görünüm kazandırmasından sonra, İsa hakkındaki intikam duygularından kurtulabilmişti.

Öldüren Ellerin Cezası

Şimdiye kadar ele aldığımız örneklerde, şiddete maruz kalarak ölenlerin, bir sonraki hayatlarında engelli veya beden arızalarıyla doğmuş olduğunu gördük. Zaten kötü bir kaderle yaşama veda edenlerin, bir de sonraki hayatlarında mazlum durumunda olmaları, bazılarımızın adalet duygumuzu rencide edebilir. Oysa bu kişilerin geçmiş hayatlarını hatırlayarak anlatmaları ve bir de bedenlerinde bu hayatın delil sayılabilecek izlerini taşıyor olmaları, herhalde öncelikle, insanların dikkatini reenkarnasyon konusuna çekebilmek, onları düşündürmek içindir. Ama manevi âlemin insanların öğrenmesi için değişik metodları vardır. Bu yüzden, sonraki hayatlarında engelli olarak doğanlar sadece mazlumlar değildir. Başkalarına kötülük etmiş olanlar, katiller de bir sonraki hayatta eylemlerinin izlerini bedenlerinde taşıyabilirler. Buna bir örnek de aşağıdaki olaydır:

H.A. Wijeratne 17 Ocak 1947 de, Sri Lanka'da Uggalkaltota köyünde dünyaya geldi. Doğduğunda ebeveyni, göğsünün sağ tarafında ve sağ kolundaki deformasyonu derhal farketti. Göğsündeki ana kas mevcut değildi ve sağ kolu sol kolundan

çok daha kısaydı. Sağ elinin kısacık kalmış parmakları, bir ördek ayağı gibi deri parçaları ile birbirine bağlıydı. (Poland sendromu) Wijeratne konuşmaya başladığı zaman, kendi kendine konuştuğunu farkeden annesi neler söylediğine kulak verdi ve hayretle, önceki yaşamında karısını öldürdüğü için sakat bir kolla dünyaya geldiğini söylediğini duydu. Anne Huratal duyduklarını kocasına anlattığında, kocası hiç şaşırmadı. Eşi kendisine, oğlunun, ölen erkek kardeşi Ratran Hami olduğuna inandığını, çünkü kardeşi ölmeden önce, onun oğlu olarak dünyaya geleceğini kendisine haber vermiş olduğunu anlattı. Baba Tileratne, o esnada henüz bekar ve bu yüzden sonradan evlendiği karısının rüyadan haberi olmamıştı.

Tileratne'nin erkek kardeşi 1929 senesinde, Podi Menike isimli bir kızla nişanlanmış ve sonra Sri Lanka âdetlerine göre düğünleri de yapılmıştı. Ama düğünden sonra Menike fikrini değiştirdi ve evliliği gerçekleştirmeyi ve Ratran Hami ile birlikte onun köyüne gitmeyi reddetti. Köyüne yalnız dönen Ratran Hami, düğün borçlarını ödedi, kendisine bir bıçak edindi ve Menike'nin köyüne giderek kızı öldürdü. Etraftan yetişenler onu yakaladı, Ratran yargılandı ve idama mahkûm edilerek asıldı. Mahkemede gelin tarafının kendisine saldırdığını ve nefis müdafaası yaptığını savunmuştu. Wijeratne ise, geçmiş yaşamındaki suçunu kabul ediyor ve karısını öldürdüğü için sakat doğduğunu ifade ediyordu.

Stevenson bu olayı seneler boyu takip etti. Wijeratne 1969 yılında Stevenson'a yazdığı bir mektupta, kötü davranan eşleri

öldürmek yerine, onlardan boşanmanın daha iyi olduğu kanaatine vardığını bildiriyordu. Daha sonra okudu, öğretmen oldu, evlendi ve Stevenson'un ondan aldığı son haber 1982 yılında, sağlıklı ve mutlu olduğu şeklindeydi.

Ruhun Gücü

Stevenson, geçmiş hayatlarda yaşanan şiddet sonucu kaybedilen organların veya ölüme sebep olan yara, hastalık veya ameliyat izlerinin, bir sonraki yaşamda edinilen bedende anormal organlar veya çeşitli izler olarak ortaya çıkmasının sebebinin; ruh gücünün, maddeyi şekillendirmesi olduğunu belirtiyor.

Maddi yaşama herhangi bir şiddet sonucu ani bir biçimde veda etmek durumunda kalan bir varlık, bu esnada bir şok, bir travma geçiriyor. Bu travmanın kendisinde bıraktığı izlenim, bir sonraki bedenini şekillendirirken etkili oluyor ve yeni bedende, geçirdiği travmayı ifade eden şekiller veya izler halinde tezahür ediyor. Bazı hallerde de, varlığın yeni bedenini kasıtlı olarak eski bedenine benzettiğini düşünebiliriz. Bu gibi durumlarda, varlık veya varlıklar, maddi yaşamda bulunanların dikkatini, bilerek ruhun ölümsüzlüğüne ve defalarca bedenlenebildiğine çekmektedirler.

Gelecek sayıda Stevenson'un ilginç araştırmalarından örneklere devam edeceğiz.

Alıntılar: Reenkarnasyon Delilleri/ Ian Stevenson

Prof. Dr. Niyazi Öktem'in çok değerli doçentlik tezi yeni düzenleme ile "Fenomenoloji ve Hukuk" başlığıyla bu yıl kitap olarak yayımlandı.

Yargıtay'ın unutulmaz başkanlarından, görevde iken her yılki açış konuşmaları özlemle beklenen Prof. Dr. Sami Selçuk'un kitabın önsözü olarak kaleme aldığı düşünceleri; hukukta neredeyse her gün yaşamakta olduğumuz bunalımların temel nedenlerine tam bir açıklık getirmektedir.

Sayın Öktem'den aldığımız nazik izin ile yayımladığımız, başlığı bize ait olan bu önsözden çok yararlanacağınıza gönülden inanıyoruz.

Hukuktaki Bunalımın Temel Nedenleri

Prof. Dr. Sami Selçuk

Bir topluluğun/halkın toplum; bir toplumun ulus; bir ulusun uygar ulus olabilmesi için kimi koşulları taşıması ve süreçlerden geçmesi gerekir. İnsan yığınınından oluşan bir topluluk, ancak yurt, tarih, dil bilincine ulaştığında bir topluma, bir ulusa dönüşebilir. Bu ulus, eğer hukuk bilincine ulaşabilirse, işte o zaman da uygar bir ulus olur.

Bu uygar toplum, uygar ulus anlayışı, çeşitli toplumlarda ve dillerde küresel boyutlu bir özdeyişle dile getirilmiştir: Latince'de "justitia est fundamentum regnorum", Arapça'da "el adl-ü esas-ül mülk", Türkçe'de "adalet mülkün temelidir". Peki, Türk toplumu, ulusu; barışın, kardeşliğin, güvenliğin ve bütün erdemlerin, mülkün temeli olan adalet düze-

nine neden bir türlü ulaşamamaktadır? Neden Türkiye sürekli bir adalet, hukuk, yargı bunalımı yaşamaktadır? Neden yargı, hem topluma yetmiyor, sorunları çözemiyor, hem de kendini yenileyemiyor?

Oysa Atatürk'ün gerçekleştirdiği hukuk devrimi büyük bir iddia ve amaç ile yola çıkmıştı. Nitekim bu amaç, İsviçre'den alınan, toplumsal ve bireysel ilişkilerde derin bir değişimi gerçekleştirecek olan Türk Yurttaşlar Yasası'nın (T. Medeni Kanunu) gerekçesinde şöyle dile getirilmişti: "Çağcıl uygarlığı almak ve benimsemek kararıyla yürüyen Türk ulusu, çağcıl uygarlığı kendisine değil, çağcıl uygarlığın gereklerine her ne pahasına olursa olsun kendisi ayak uydurmak zorundadır."

Gereğede yer alan bu tümceler; Atatürk devriminin dolayısıyla hukuk devriminin amacını çok çarpıcı biçimde açıklamaktadır. Yerleşik düzene geçememiş, okuryazar oranı çok düşük, kentleşmemiş bir topluma en yüksek uygarlık değerlerini yakalamış bir toplumun Yasa'sı ve dolayısıyla hukuku uygulanmak suretiyle, toplum çağcıl uygarlığa taşınacaktır. Ancak bu yapılırken, bu hukuk asla toplumun düzeyine indirilmeyecek; tersine toplum bu hukukun düzeyine yükseltilecek; böylece Batı yasaları ve dolayısıyla Batı hukuku çağcıl uygarlık değerlerini yakalamada devrimci bir kaldıraç işlevi görecektir.

Bu amaçla Türk Yurttaşlar Yasası'nın yanı sıra Batıdan birçok temel yasa daha alınmıştır. Atatürk, seçimlerini doğru yapmış ve bu amaca ulaşmak için hukuku kullanmıştır. Bu köklü ve ansızın yapılan bir kültür aşılama (haraset-i kültür, acculturation) ya da öğreti aşılama (endoctrinement) olgusudur. Ancak onca çabaya karşın bu amaç gerçekleştirilememiştir. Yaşananlarla yüzleşenler, bu

başarısızlığı açıkça görüyorlar ve dile getiriyorlar.

Yansıyan şu olgular hemen göze çarpmaktadır. Olaylar arasında hiçbir zaman bire bir örtüşme, çakışma, özdeşleşme olamaz. Tersî görüş, eşyanın doğasına ve mantık yasalarına aykırıdır. Bu doğa ve mantık yasalarını bilmek için derinlemesine bilgiye de gerek yoktur. Ama Türkiye'de derin araştırmaların ürünü olmayan kısa ömürlü ve üstelik az çok benzer olaylarla ilgili görüşler, "örnek/emsal yargısal görüş" (içtihat) olarak algılanmakta, günümüzde Türk hukukçusu, bunların bolluğunun gevşetici rahatlığını ve kolaycılığını yaşamakta, yaratıp çoğalacak yerde, olumsuz bir durgun şişkinlik (stagflasyon) olgusunun içinde yitip gitmekte, gereçlerine, malzemelerine bile egemen olamamaktadır. Binlerce yargı kararının alt alta dizilmesiyle her yıl yayımlanan derleme kitaplar, bilimsel incelemelerin yerini almakta; uygulamacılar hazır, komprime ve birbirini çürüten olaylara ilişkin kararların ardına düşerek yargısal hükümler oluşturmaya boşu boşuna çabalamaktadırlar. Bunun sonucu olarak, yayımlanan bilimsel yapıtlara hiç bir değer verilmemekte; adeta kötü paranın iyi parayı kovması gibi bir olgu yaşanmaktadır. Oysa öğretî, o kurumun, kavramın, kuralın nasıl uygulanacağını açıklayan somut ve bilimsel öneriler içerir. Batıda uygulama ile öğretinin çoğu kez aynı doğrultuda yürümesinin nedeni budur. O yüzden Batıda bilimsel yapıtlar, çok baskı yapmakta ve uygulamacının vazgeçilemez gerci olmaktadır. Ülkemizde yaşanan bu ters durum, tam bir kısır döngüdür ve hukukta katılaşmaya, sık sık patinajlara, sürçmelere, zamanı yiyip tüketen tekdüzeliğin onarılmaz israfına yol açmakta, karşılaştırmalı hukuktan yararlanmayı da önleyerek, hukuku batılı kökeninden koparmakta ve aile içi evlilik hastalık-

larıyla sakatlamış bulunmaktadır.

Kısaca son çözümlemede Türk uygulamasında hukukun insan, ruh ve bilim boyutu yitmiş, şeyleşme (reification) başlamıştır.

Bu türden olgular yeni açmazları kışkırtmaktadır. Bunların en kötü sonucu da şu olmaktadır: Türkiye, yasa kotarıırken, yorum yaparken, bilimi uygulamaya aktaracak yerde, uygulamayı bilimselleştirme çabalarının olumsuz ve boş örneklerini sergilemektedir.

Yaşanan özünde tam anlamıyla bir bunalımdır. Buna karşılık, 19. yüzyılın sonlarına doğru Batı hukukunu benimsemeye çabalayan Japonya, sadece yasayı değil, hukuku da gövdesiyle ve kökeniyle almasını başardığı için hukuk devriminde ve uygulamasında çok başarılı olmuştur. Japon hukuk devrimi örneği iyi algılanmalıdır.

Kanımsa bu bunalımın temelinde Batı hukukundaki kurumların, ilkelerin, özellikle de kavramların doğru algılanmaması ve dolayısıyla uygulamaya doğru yansıtılmaması gerçeği yatmaktadır. Japonya bunu yaşamamıştır. Çünkü hukukun iç dilini oluşturan kavramların içerik ve sınırlarını doğru belirleyebilmek için onların çoğunu Japonca yeterliyse çevirmiş, değilse olduğu gibi almış, dahası yazmaya yetmeyince abecesine yeni harfler eklemiştir. Ayrıca batılı yasaları uygulamaya geçmeden önce batılı hukuk ve kavramlarını özümseyen hukukçular yetiştirmiştir.

Türkiye bunları yapmamıştır. Bu nedenle de hukukun gövdesine sızamamış, köklerine inememiştir. Dahası Türk insanının uygulamasına sunulan yasalar; Aydınlanma yüzyılı felsefesinin kökü, gövdesi olan hukuk değil, o

felsefenin ve hukukun sadece meyveleridir. Felsefenin beslediği kök ve gövde Batıda kalmış; meyvesinin tüketilmesi ise doğuluca ve dolayısıyla yetersiz olmuştur.

Aydınlanma felsefesini yaşamadığı ve özümsemediği için Türk insanı ve hukukçusu, günümüzde bile her alanda ve hukukta ivercen, kolaycı, geçici ve günübirlik çözümlerle yetinmekte; köklere ve derinlere inememektedir. Toplumun belleği, söylencelere (mitos) dayanmaktadır. Söz ve mono toplumundan, yazı ve dia toplumuna tam anlamıyla geçilememekte; görüşler, inançlar kuşaktan kuşağa başkalaşımlara uğrayarak aktarılmaktadır. Kuşkuculuk, Kartezyen usavurma, diyalektikle beslenemeyen bir kültür kuşatılmışlığı yaşanmaktadır. Bu kuşatma, toplumsal gelişmenin dinamizmi olan eleştiri ve tartışma kültürünün gelişmesini engellemektedir. Geçimli olmak ile hazır görüşlere uyumculuk ve eleştiriden kaçınma özdeş sayılmakta; eleştirinin kamu ahlakına giren bir toplumsal ödev olduğu unutulmakta; eleştiri vazgeçilebilir bireysel bir hak olarak görülmektedir. Dolayısıyla eleştiri ve eleştirel bakışın üreteceği çözümler, birilerinin hatırı için sürgit ertelenmektedir.

Öğretimde yaşananlar da aynı doğrultudadır. Her aşamadaki öğretimde; kuşkulanan, sorgulayan, derinlere inen, söylencelere (mitos) değil, her kez yazılı/somut gerçeklere (logos) dayanan, tartışan kuşaklar yetiştiği, "duygu yoğun, mitos toplumu"ndan "akıl-yoğun, logos toplumu"na geçildiği bugün de söylenemez.

Türkolog Martin Hartmann'ın 1909'daki şu sözleri, görünen o ki, bugün de geçerlidir: "Eleştiriye kapallılık, Türklerin değiştirmeleri gereken eski yetersizliklerinden biridir".

Bu genel değerlendirmelerden konumuza dönersek, söylemek zorundayız ki, hukuk, bıkıp usanmaksızın tartışmak demektir. Ancak bu, ezbere, belleğe dayanan bir tartışma değil, kitap, arşiv gibi yazılı kaynaklara yaslanan bir tartışmadır. Hukukçularımız bu alışkanlığı edinmedikçe, batılı (çağcıl) yasaların doğuluca uygulanması sürecektir. İşte bütün bunlar; yöntemler, akımlar, batılı düşünce dünyasına felsefeyle girdi.

"Felsefe, demişti, Nietzsche, çıplak bir tarıca olmalı; bilginler monologu, gizli bir okul gizemi ve akademik yaşlılarla akademik gençler arasında olup biten zararsız, tehlikesiz bir gevezelik olmamalıdır".

Ne var ki, özellikle ülkemizde felsefe gereksiz bir kurgu, hatta boş lakırdılar öbeği olarak görülmüştür. Bu huyumuzdan bugün de vazgeçmiş değiliz.

Batı kökenli yasalarımızı yanlış uygulamamızın temelinde yatan neden de kanımca budur.

İşte biz Türkler bunalımın temelinde yatan felsefe kültürünün yetersizliğinden ucun ucun söz ederken, Aydınlanma felsefesi geride bırakılıp aşılrken Husserl, 20. yüzyılın ilk yarısında Avrupa dünyasında yaşanan bir başka bunalımdan yola çıkıyor ve çözümü aşkınsal fenomenolojinin kurulmasında buluyordu.

Husserl' e göre ilk felsefe, metafizik değil, kendi haklılaştırmasını mutlak kanıttan çıkaran bir kuramdır.

Husserl, doğalcı nesnelcilik ile aşkınsal öznelcilik (sübjektivizm) arasında çağında yaşanan karşıtlığı irdelemektedir. Evrensel ve nesnel olma iddiasıyla matematik ve fizik

bilimlerine özgü yaklaşım eksenine oturtulan dönemindeki bilim anlayışını sorgulamaktadır. Ona göre, Galilei doğayı matematikleştirmiş, doğalcı yaklaşımıyla bilimin işlevini teknikleştirmiş, ancak özneliği dışlamış, bilimin anlamının içini boşaltmıştır. Bunun sonucunda yaşam dünyası unutulmuştur. Avrupa biliminin gelişmesinde akılcılık ve nesnelciliğin katkıları olmakla birlikte, ona göre Avrupa temel mantığı (ratio) üzerinde Avrupa'nın özünü, "manevi biçimi"ni etkin kılmak gerekir. Husserl, ikici (düalist) yaklaşımın doğa bilimi anlayışının ve o dönemde fiziğe bağımlı akılcılığın oluşumundaki belirleyici işlevini, doğalcı tutum ile düşünümsel (reflexion) tutumu ayırarak yaşam dünyasının aşkınsal fenomenolojik felsefeye gidecek yolunu araştırmıştır. Husserl, yaşam dünyasını yoğunluklu olarak çözümlemeye girişmiştir. Doğalcılığı, özeld doğalcılığın büyümesine kapılan insanbilimlerini ve bunlara yaklaşan tarihselciliği de acımasızca eleştirmiştir.

O, Avrupa insanlığının kurulması ile modern felsefenin kurulması arasındaki koşutluğu vurgulamakta, felsefede yaşanan bunalımı, felsefe dünyasının birimleri olarak bütün çağdaş bilimlerin bunalımı olarak görmektedir. Düşünüre göre, aynı durum olgucu (pozitif) bilimler açısından da geçerlidir.

Onun çığılığı, yaşananlar karşısında somut olaylardan, olgulardan, gerçeklerden (realite) yola çıkılarak ve bütün bunları derinlemesine incelenmeksizin, köklerde yatan etkenler kavranmaksızın çözümlemeler yapıp yapılmayacağına sorgulanmasını yansıtmaktadır. Düşünüre göre, sağlıklı çözümlere ulaşmak için gün yüzüne çıkanlarla, görünümlele yetinmemek gerekir. Burada ortaya çıkan sorun şudur: Derinde yatan etkenlere ulaşmak için bilimin kökenine nasıl inilecektir?

Bilimin gücü, sınırları, evrensel kuralları buna yeterli midir?

Sanıyorum, bu sorulara Husserl'in yanıtını şöyle özetlemek olanaklıdır: Fenomenoloji, biçimsel yaşamın günübürlük ve tekdüzeliği içinde kendi gereksinmelerini karşılamaya çabalayan sıradan insanlara değil; düşünen, bilge, aydın beyinlere seslenen bir öz felsefedir.

İşte tam bu noktada değerli kardeşim Prof. Niyazi Öktem, 1980'li yıllara girilirken Türk hukuk dünyasını uyandıracak ve canlandırarak olan bir konuyu doçentlik tezi olarak seçmişti: Fenomenolojinin hukuk dünyasına yansımaya biçimi. Bu açıdan hukukun özü sorunu.

Sayın Öktem, kaynaklara inmekle yetinmedi. Bunun için yurt dışına gitti. Fransa'da fenomenolojinin usta düşünürleriyle tartıştı. Poulantzas sağdı. Onunla görüştü. Aynı konuyu irdeleyen Amselek sağdı. Onunla görüşmekle kalmadı. Değişik sonuçlara ulaştıkları için o sıradışı Fransızca'sıyla -ki kendisi, bu gerçeğin dile getirilmesine her zamanki alçakgönüllülüğüyle ve yalınlığıyla karşı çıksa da Amselek'le uzun uzun tartıştı.

Felsefe bilinçli soru sorma sanatıdır. Nitekim "Felsefeyi felsefe yapan" diyordu Karl Jaspers, "onun doğruyu aramasıdır, doğruya sahip olması değil... Felsefe, yolda olmak demektir. Felsefenin soruları, yanıtlarından daha önemlidir, temeldir; her yanıt bir soru doğurur." Bu nedenle Amselek ile değerli Öktem'in benzer sorulara başka başka yanıtlar vermeleri elbette doğaldır.

Sonuçta onca çabanın ürünü ve her tümcesi özet bir özdeyişi yansıtan elinizdeki yapıtı ortaya çıktı. Bu yapıtı bir kez okumaya görün.

Sarsılacaksınız.

İçine girebilmek için yeniden daha bir dikkatle okuyacak ve derin düşüncelere dalaacaksınız.

Türk hukukunda yaşanan bunalımın nedenlerine eğilmek gereğini duyacak, ilk satırlarda değindiğim sorulara yanıtlar aramak zorunda kalacaksınız. Topluma karşı sorumluluğunuz artacak, eksikliklerinizi duyumsayacak, gücünüzü ve umudunuzu artıracaksınız.

Bunları ben yoğun biçimde yaşadım. Onu kitaplığımın rastgele bir köşesinde değil, bir sözlük gibi, hep çalışma masamın üzerinde tuttum. Değişik tarihlerde yeni baştan okuyarak yansıtılan görüşlerle düşünmeye çalıştım.

Kitabın yeni baskısı yapılırken, benden bir önsöz yazmamı istediğinde ise, dostluğu ayrıcalıklı kılan ve beni taçlandıran bu önerisinden dolayı büyük mutluluk ve şükran duydum.

Türk hukuku, Prof. Niyazi ÖKTEM'e gönülden borçludur, "minnettardır" .

Ümitköy / Ankara

Şubat 2012

Prof. Dr. Sami SELÇUK

Eski Yargıtay Başkanı

Bilkent Üniversitesi Öğretim Üyesi

İslâm ve Bilim - I

Yalçın Kaya

Giriş

İçinde bulunduğumuz çağda, bir toplumun gelişebilmesi ve çağdaş uygarlıklar arasında yerini alabilmesi onun bilim ve teknolojiadaki gücüne dayanmaktadır. Oysa gelmiş geçmiş uygarlıklar arasında bilimden en az yararlanan ve hattâ onu yadsıyan ülkelerin başında İslâm ülkeleri gelmektedir.

Yukarıdaki savı kanıtlamak için derin araştırmalar yapmaya pek de gerek yok. Dünya bilim çevrelerinde bir ülkenin bilimsel gelişmişliğinin bir ölçütü sayılan scientific citation index (bilimsel alıntı göstergesi) sayılarına bir göz atmak yeterlidir.

Günümüzde İslâm dünyasındaki bilimin içinde bulunduğu durumu dipsiz bir kuyuya

benzeten araştırmacıların sayısı az değil. Gerçekten de Batı uygarlığının teknoloji harikası ürünlerini, başta elektronik ürünler olmak üzere tüm savaş malzemelerini bir dolu para ödeyerek alıp kullanan İslâm ülkeleri, konu bilime gelince nedense bilim karşıtı davranış içine giriveriyorlar.

Özellikle dinsel gelenek ve göreneklere körü körüne

bağlı bazı İslâm düşünürleri günümüz Batı bilimini İslâm için en büyük düşman olarak görüyorlar. Bununla da yetinmeyip bir zamanlar İslâm bilimini en üst düzeye çıkaran kimi bilginleri ve filozofları da suçlamaktan geri kalmıyorlar.

Bilim ancak, huzur içinde çalışabilecek, gerekli deneysel ve kütüphane alt yapısıyla tam olarak desteklenmiş ve birbirlerinin eserlerini açıkça eleştirebilecek yeterli sayıda bilim insanının oluşturacağı bir toplumda gelişebilir.

Günümüz İslâm dünyasında bu şartlar yerine getirilmekten çok uzaktır. Üstelik kimi çevreler dinsel gerekçelere dayalı bir İslâmî bilim tanımı yapmaya çalışıyorlar. Bu tür bir bilimi yoktan var ederek onu İslâm ülkelerine

empoze etmeye kalkışmanın Müslüman ülkelerinde bilime büyük zarar verdiğinden de kuşku duyulmaz. Bir tek evrensel bilim vardır ve sorunları ile özellikleri ya da yöntemleri de evrensel niteliklidir. Bir Hindu bilimi, Yahudi bilimi, Konfüçyüs bilimi ya da Hıristiyan bilimi olmadığı gibi İslâm bilimi diye de bir şey olamaz.

Burada özellikle altını çizerek vurgulamak istediğim bir konu daha var. Batı çıkışlı sayılan -bilime böyle bir çıkış yakıştırmanın yanlışlığı bir yana bırakılırsa- bilimi taklit ederek veya kopya çekerek ülkelerinde uygulamaya kalkışan İslâm ülkelerinin gelişme gösterecekleri konusunda ciddi endişeler söz konusudur.

Siz Batı bilimini ve teknolojisini ülkenize ithal ederek ancak yapay bir model üretebilirsiniz. İthal edeceğiniz bu ürünle topluma, bilim denilen etkinliğin bir başka ve önemli yönü olan "bilimsel düşünme yöntemi" adı verilen yöntemi benimsetme konusunda başarılı olacağınız söylenemez.

Olgulara dayalı, nesnel, her türlü dogma ve önyargıdan uzak bu bilimsel düşünme yöntemi, ister istemez toplumun üyelerinin, dogmalara dayalı dinî konulardaki düşüncelerinde "acaba" ile başlayan boşluklar yaratacaktır. Laik bir etkinlik olduğu su götürmez olan bilimi yadsıyan köktendincilerin en büyük korkuları da bu olsa gerek.

Gene de teknolojiye dönük pratik istekler ve gereksinimler nedeniyle gerçek bilimin Müslüman ülkelerde yeniden canlanmasında bir etken olabileceğini umut edebiliriz. İslâm ve bilim konusunda ülkemizde yapılan araştırmaların sayısı çok değildir. Konu üzerinde

yazılan ve dergilerde yayınlanan makaleler de ise genellikle işlenen konular, İslâm'ın bilim karşıtı olmadığı, aksine kutsal kitap Kur'an'ın birçok âyetinde ve İslâm'ın peygamberi Hz. Muhammed'in hadislerinde bilim içerikli birçok vurgulamanın yer aldığını öne sürmekten öteye geçmemektedir.

İslâm'ın bilimle olan ilişkisini anlama, çağımızda o denli büyük bir önem taşıyor ve yeryüzünde yaşayan insanların beşte birini o kadar çok ilgilendiriyor ki böyle bir araştırmaya kalkışmak her aydın için bir görev niteliği taşıyor.

Yazı dizisinin ilerdeki bölümlerinde bilimin ne olduğu konusunda bazı tanımlar yapmaya girişeceğiz. Kimi yerde de bilimi küçümseyen, hattâ onu kötüleyen bazı söylemlere de yer vereceğiz.

Bilimin değeri üzerinde eskiden beri yapıla gelen değişik düşünce çatışmaları günümüzde de sürüp gidiyor. Bir yandan bilimi bilgiye giden tek yol, yaşamın yol göstericisi olarak gören kesimler var, diğer taraftan da tam tersine bilimden kuşkulanan, korkan onu değersiz ve de giderek zararlı sayan kesim var.

Bu ikinci kesime göre bilim bir yandan yaşam koşullarında düzenlemeler, rahatlıklar sağlarken diğer yandan da insanlığın felâketini hazırlayan bir araştırma tekniğidir. Bu tepkinin yer yer din, ahlâk, sanat, metafizik gibi çeşitli kaynaklara dayandığı bilinmektedir.

Bilime gösterilen tepkiler şu 4 noktada toplanmaktadır:

1. Bilimin teknolojideki uygulamalarının yol açtığı endüstriyel düzen insanlığın yüz yıl-

lardan beri süregelen entelektüel, moral ve sanat değerlerinin kaybolmasına yol açmaktadır...

2. Bilim daha gönençli, mutlu bir yaşam sağlamak yanında insanlığın toptan yok olması gibi bir tehlikeyi de taşımaktadır.

3. Bilim maddecidir ya da maddeci bir dünya görüşüne yol açacak niteliktedir. Bu da bir anlamda evrensel düzeni Tanrısal değil doğada içkin olan bir başka güçle açıklamak demek olur ki insanı yaratan Tanrı'yı dolaşısıyla Tanrı'yı yansıtan insan varlığının önemini yadsımak demektir.

4. Bilimsel açıklamalar çoğu kez insan yaşantısının dışında kalan ya da yaşantımızın nesnel ve genel yanlarını kapsayan olgulardır. Bundan dolayı yaşantımızın sıcak ve canlı içeriğini oluşturan öznel, bireysel değer yargıları bilim dışında kalmakta bu nedenle de insanlar kendini tanıma olanağını kaybetmekte, kendine yabancılaşmaktadır.

Bilime getirilen bu eleştirilerin tümüne katılmak olanaklı değil. Bir defa bilim ne insanlığın tüm sorunlarını çözme savındadır ne de dinin, sanatın, edebiyatın, etiğin yerini alma uğraşındadır. Elbette bilim insanların bireysel ya da toplumsal sorunlarını çözmek de ister ama buna olanak yoksa bu bilimin hatasından değil bilimsel yöntemlerin bu konularda elverişli olmamasından kaynaklanır. Asırlardan beri süregelen boş inançları ve dogmaları eğer çürütebilmişse bu da bilimin insanlık için sağladığı çok önemli bir yarar kabul edilmelidir.

Bilim insanlığın etik, moral değerlerini yadsımayı hiç de amaçlamamış sadece çağlar boyu değer sayılan boş inançları yıkmıştır. Bu nedenle asırlardır bilim ile inanç sistemleri arasında sürüp giden içten içe veya açık-tan açığa bir çatışma hep olagelmıştır. Bilimin

sağladığı teknik olanaklar insanların gönenç ve mutluluğu için değil de birbirini boğazlamak ya da doğayı yok etmek için gene insanlar tarafından kötü amaçlarda kullanılırsa bu bilimin değil insanoğlunun suçudur. Aklını kötü amaçla kullanan insanoğluna bilim ne yapabilir ki?

Modern bilimin oluşumu İslâmî dönem de dahil olmak üzere çeşitli çağlarda parça parça da olsa gerçekleşmiştir. Bilimin en büyük devrimi 16. yüzyıl Avrupası'nda gerçekleşti. Gözlem, deney sonuçları olarak kuramların ortaya konulması bu yüzyılda başlamış sayılır. Orta Çağ Hıristiyanlık teolojisinin etkisinden kurtulan özgür düşüncenin önderliği bilimsel devrimlerin müjdecisidir. Descartes ile başlayan kartezyen geometrik sistem, Newton'un kuramları ile ilk mekanik evren modelini ve bilimsel yasaları doğurdu. İlginç olan şudur ki bilimin temellerindeki köklü değişiklikleri yapan, modern bilimin yöntemlerinin kurucuları genellikle, son derece dindar kişiler arasından çıkmıştır. Galileo, Newton, Descartes, Tanrı'nın varlığını yadsıyan kişiler değildiler. Evrenin değil yaratılması, varlığı bile onlar için bir mucize olarak kabul edilmişti.

Bu mucizenin diğer yönü ise evrendeki tüm nesne ve olguların aynı doğa yasaları ile yönlendirilişidir. Bilimin bu yasalarla ilgili özel hiçbir açıklaması olmadığı gibi bunların Tanrı'dan kaynaklandığını söylemek gibi bir savı da yoktur. Ciddi bir bilim adamının evreni yaratan ve düzene sokan bir Tanrı'nın varlığına inanma özgürlüğü vardır; ama bir gezegenin seyrini değiştirmek, bir tutulmayı ertelemek, evrensel düzenin kurallarını keyfince değiştiren bir Tanrı'ya inanması düşünülemez. Olaylara karışan bir Tanrı'nın sunduğu ikilem bilim adamının göğüsleye-

meyeceği ve bilimsel araştırmayı olanaksızlaştıran türdendir.

Bilim bize, doğanın güçlerine egemen olmayı, bilimsel yasaları değiştirerek değil onları bilerek doğa güçlerini yenecek önlemleri almayı öğretti. Ancak 20. yüzyılın kuantum fiziği ve görelilik kuramları bizlere bilimsel kesinliğin bir hayal olduğunu öğretti. Son yıllarda modern bilimin kendi silâhları ile kendini vurduğu, bir anlamda intihar ettiği yolunda bir eğilim gözlenmektedir. Modern fizikteki son gelişmeler bazı kişilere batmakta olan bilim gemisinin artık terk edilmesi gerektiği düşüncesini verdi. Bilim yerine kurtuluşu Doğu kökenli ekollerde aramak ve Taoist bilim, İslâmî bilim gibi olgulara güvenmek gibi tutumlar sergilediler. Modern bilimlerdeki son gelişmeler ve onun doğru şekilde yorumlanması için yapılan tartışmalar, bilimden kurtulmak isteyen kimselerin kulağına hoş bir ses gibi geliyor. Eğer bir gün kuantum fiziğinin yerini daha gelişmiş bir kuram alacaksa bu Thomas Kuhn'un vurguladığı gibi bilimin öz yapısından kaynaklanan ve çözülmüş sorunların yardımıyla olacaktır.

Bilimi salt Batı uygarlıklarına mâletmek de yanlıştır. Bilim Avrupa'da kendine olsa olsa bitek bir saha bulmuştur; yoksa Hint, Çin, İslâm uygarlıklarının bilime sağladığı engin katkıları yadsımak olanağı yoktur. Unutmayalım ki bilim ağacının çeşitli kültürlere uzanan kökleri vardır. Bilimin başlangıcına koyduğumuz Helen-İyon uygarlıkları hiç yoktan bir şeyler mi yarattılar?

Çeşitli Asya uygarlıklarının örn. Mısır, Hint, Asur, Sümer, Fenikelilerin bilgilerinden, kültür miraslarından hiç mi yararlanmadılar? Gerçekten bilim bütün insanlığın malı ve evrensel kültürel mirasın bir parçasıdır. Çoğu

araştırmacıya göre İslâm'ın ana ilkelerinden biri bilimdir. Kutsal Kur'an'ın ilk vahiy sözcüğü "oku" dur. Ancak bu "oku" emrini tek başına alarak, bilgilenmek için eline ne geçerse oku, öğren gibi bir anlam yanlışlığına düşmemek gerek. Belki yüz, belki bin kez duymuşuzdur. Nerde ve ne zaman kitap okuma, ilim vs, üzerine konuşuluyorsa, muhakkak şu da söylenir: "Yüce dinimiz de okumaya büyük önem vermiştir." Nitekim, Kuran'ın ilk emri "ikra" eş deyişle "oku!" olmuştur.

"Oku!" emrinden kasıt nedir? Okuma-yazma bilmek midir? Mesela Hz. Peygamber bu emre muhatap olur olmaz okuma yazma kurslarına mı gitmiştir? Değilse "oku!" emrinden aldığı ders nedir? Hem bu emir, ne okuduğun, nasıl okuduğun önemli değil, yeter ki oku anlamına mı gelir?

Bütün bu soruların cevaplarını bulmak için ne tarih, ne bilimsel kitapları karıştırmak gerekiyor; ne de uzun uzun düşünmek, sadece "ikra" ile başlayan bu âyetin diğer üç, hattâ iki kelimesini okumak "ikra" yani "oku" emriyle kastedilenin ne olduğunu anlamaya yetiyor: "ikra bismi Rabbik." Yani "Rabbinin adıyla oku". Bir sonraki kelime de okununca, "okumaktan" kasıtın ne olduğu açıkça anlaşılıyor: "İkra bismi Rabbikellezi halâk." "yani, yaratan Rabbinin adıyla oku"

Kur'an'da okumak, bilmek, öğrenmek sözcükleri sıkça yinelenir. Örneğin Zümer suresi 9. âyet şöyle der: "Yoksa o gece saatlerinde kalkan secdeye kapanıp kıyam durarak daima vazifesini yapan âhireti sayar ve rabbinin rahmetini umar kimse gibi olur mu? Hiç bilenlerle bilmeyenler müsavi olur mu?" Burada da bilenlerle bilmezlerin eşit olmadıkları, dinî vecibelerini bilenlere bir ayrıcalık tanıdığı vurgulanmaktadır.

Mücadele suresi 9. âyet:

"Kendilerine ilim verilenlerin üstün dereceleri vardır." derken ilim sözcüğünü kullanmaktadır. İlim sözcüğünün bizim anladığımız bilim sözcüğü olmadığı İslâm uleması tarafından özellikle vurgulanmaktadır. Benzer sözcükler dinin yayıcısı, Allah'ın elçisi Muhammed'in hadislerinde de sıkça yinelenir.

"Âlimin ibadet edene üstünlüğü, ayın öteki yıldızlara oranla parlaklığı gibidir."

"Bir saat ilme çalışmak bir gece ibadetten hayırlıdır"

"Âlimlere bağlanın, onlar dünyanın ışıklarıdır"

"Beşikten mezara kadar ilim iste"

"En değerli sadaka, Müslümanın ilim öğrenip onu Müslüman kardeşine öğretmesidir ."

"İlim Çin'de bile olsa gidip öğreniniz."

Tüm bu söylemlerde yer alan "âlim" ve "ilim" sözcükleriyle neyin amaçlandığı açıkça belirtilmedikçe bu söylemlerin günümüz bilginleri ile günümüz bilimini kastettiğini öne süremeyiz. Nitekim Seyit Hüseyin Nasır adlı İranlı bilgin şöyle diyor:

"Tüm bu yazılardaki ana tuzak, Arapça ilim sözcüğünün bilim ve laik eğitim anlamına geldiğini öne sürmekten kaynaklanmaktadır. Bu anlamda bir ilim tanımı yapmak yanlıştır, çünkü kutsal kitaptaki ilim sözcüğü maddeci bilgiyi değil, tanrısal bilgiyi amaçlar, bu nedenle modern bilim İslâm'ı yiyip bitiren bir kanserdir. Müslüman bilim adamları; birey olarak neye inanırlarsa inansınlar, modern bilim, Rönesans'tan beri içine oturtulduğu, laik ve hümanist kalıptan arındırılmadıkça, modern bilim adamları olarak çalışmalarının İslâm'ın entelektüel evreninin içeriğini boşaltmasını engelleyemezler."

Geleneksel bilgiler ilk İslâm öğretmenin bizzat Peygamber'in kendisi olduğu yönündedir. İslâmiyet'in başlangıcından 750'li yıllara kadar olan dönemde cami ve mescitler ilim yapılan yerler olarak varlıklarını korurken daha sonraki yıllarda, varlıklı sınıfın ortaya çıkması ile özel dersler, saraylarda Halife çocukları, şehzadeler için önem kazanmaya başlar. Bu aşamada ilim ve âlim sözcüklerinin dinle özdeşleşme sürecine girdiğini saptarız. Ama buna rağmen daha uzun yıllar 16. yüzyıla değin pozitif bilimlere saygıyla bakılması ve bunlarla uğraşanlara da âlim denilmesi sürdürülmüştür.

İslâm'ın İlk Yıllarında Bilim.

İslamiyet'in başlangıç yıllarında Arap yarımadasında, göçebe ya da yerleşik Arap kabileleri arasında bilim denebilecek herhangi bir ize rastlamıyoruz. Sadece ilerde bilim dili olabilecek yetkinlikte, kök yapısı dolayısıyla sözcük türetmeye çok elverişli bir Arapça dilinden bahsedebiliriz. İslâmiyet'ten önceki Arap dili şiire yatkın, güzel ve kandırıcı güzel söyleyişin egemen olduğu bir dildir, ama dilde bilimsel terim hemen hemen hiç yoktur.

İslâmiyet'in başlangıç dönemleri için Batı bilim dünyasında ileri sürülen ilginç bir suçlama vardır.

Bu da İskenderiye kitapevinin yakılması konusudur. Bilindiği gibi İskenderiye kitapevinin Serapium ismindeki kısmı 4. yüzyılda piskopos Theophilus tarafından yakıtılmıştı. Diğer kısmının da Halife Ömer zamanında, Mısır fatihi Amr-İbn-ül- As'ın danışması üzerine Ömer'in şöyle emir verdiği ve bu nedenle yakıldığı şeklindedir: "Eğer kitabevindeki kitapların bilgileri Kur'an'da

varsa kitaplara gerek yok, eğer Kur'an'da yoksa saygın ve gerçek değerlidirler."

Bu söylemler 1200'lü yıllarda Hıristiyan kökenli tarihçiler tarafından yazılmıştır, oysa konuyu daha yakın tarihlerde araştıran Avrupalı oryantalistler bu bilgileri yalanlamışlardır.

8. yüzyıl başlarında da İslâm'da bilim denilebilecek bir şeye rastlanmıyor. Sadece Muaviye'nin torunu Halid'in el kimyaya (simya) merak saldığı ve bu konuda çeviriler yaptırdığı iddia ediliyor. 8. yüzyılın ortasından başlayarak Abbasiler döneminde, Helence ve Hintçeden çeviri yoluyla tıp ve felsefe eserlerinin elde edilmesi ile İslâm dünyasında bir hareket başlıyor. Abbasi Halifesi Me'mun zamanında ortaya çıkan Mu'tezile felsefesi etkisi ile olsa gerek ortaya çıkan özgür düşünce sonucu İslâm dünyası bilim üretmeye başlıyor. Bağdat'ta kurulan Beyt-ül-Hikme adlı bilim merkezi tüm Helen felsefe ve bilimsel eserlerin bir çeviri yeri oluyor. İçinde büyük bir kitaplığı ve de gözlemevi olan bu merkez Batıda, uzun yıllar sonra doğacak olan akademilerden bile üstün konumdadır. Mu'tezile felsefesi yandaşları ilâhiyat (dinbilim) yaparken bilimin temelini uygun olarak bir yasalılık, nedensellik kökünü aldıkları halde karşıtları olan Eş'ariler, başka türlü düşünüyor ve din bilim çerçevesi içinde belki ilk defa olarak dinle bilim arasında bir çatışma ortaya koyuyorlar.

Bütün bu karşıt felsefi düşüncelere rağmen Bağdat'ta Beyt-ül-Hikme, Kahire'de Dar-ül-ülüm, daha sonra Selçuklu devletinde açılan Nizamiye medreselerinde pozitif bilim araştırmaları hiç durmayacaktır. İlk dönem İslâm bilginleri gözleme, deneye ve uygulamaya önem verdikleri halde 16. yüzyılda bu yollar kapatılıyor. Akıl yoluyla Kur'an, Hadis

bilgileri değerlendirilirken şeriatın katı ve sert hükümleri karşısında akılcı yol terk ediliyor. Bu gidiş, medrese skolastiği ya da akaid denilen dogmalar batağına saplanan bir süreci başlatıyor.

İslâmiyet'in bu altın çağlarına bazı araştırmacılar İslâmî rönesans yakıştırmalarını da yaparlar. İslâm rönesansının önde gelen bilgin ve filozofları hakkında detaylı bilgiler vermek çok uzun süreceğinden sadece isim olarak bahsedelim.

Batı'da Geber olarak bilinen Cabir İbn-i Hayyan ilk İslâm simyacısıdır. El-Harezmi, cebir ve aritmetikte, El-Kindi geometri, ışık (optik) konularında, Ebu Bekir-ür-Razi tıp ve felsefede, Farabi felsefede, Ebu Reyhan el Biruni Hint felsefesi, matematik, fizik, astronomide, Avicenna olarak Batı'da tanınan İbn-i-Sina, felsefe, tıp ve matematik, el kimyada öne çıkıyorlar. İbn-ül-Heysam matematikte, optikte, son olarak ta Endülüslü İbn-ür-Rüşf felsefe, tıpta; daha sonraları Semerkant'ta Uluğ bey gözlemevinde Cemşid-el-Kâfi, Ali Kuşî, Kadı zade Rumî gibi bilginler İslâm'ın bilim meşalesini taşıyorlar.

İslâm bilim ve düşüncesi içerisinde yer alan önemli bir topluluk da söz konudur. Topluluk, İhvan-üs -Safa denilen bilgin grubudur. 52 fasiküllük bir ansiklopedi yayınlamış olan bu kurum Basra'da kurulmuş gizli bir dernektir. Bu gizli derneğin İsmailiye mezhebine bağlı olduğu, felsefelerinin de gnostik (bilinirci) bir yapı taşıdığı, Aristoteles felsefesinden çok Platoncu ve Pythagoras'çı bir çizgi taşıdığını biliyoruz. Bu derneğin özel olarak yayınladığı broşürler sonradan Bağdat'ta çıkan Mu'tezile karşıtı ayaklanma sırasında yakılmışsa da içerdiği bilgiler elden ele geçerek İspanya'ya kadar ulaşmıştır.

Yaşamın Yaprakları

Permakültürün Penceresinden Bakmak

Aşağıda "Permakültüre Giriş" kursunda verilen bilgilerle bu konunun babası sayılan Bill Mollison'un Permakültüre Giriş isimli kitabından derlenen bilgileri (diğer kaynaklardan elde edilenle bilgilerle birlikte) bulacaksınız.

Derleyen: Nelda Bayraktar

Öncelikle permakültür denilen ve ne yazık ki benim de haberdar olmakta geç kaldığım düşündüğüm olgunun ne olduğunu açıklamam gerekiyor. Zira Mayıs ayının son haftasında Türkiye Permakültür Araştırma Enstitüsünde düzenlenen iki günlük giriş kursuna sevgili kardeşim Kazım İnderim ile birlikte katılmış ve burada öğrendiklerimizi önceden bildiklerimizle birleştiren, dünyanın sürdürülebilir geleceğiyle ilgili aydınlık bir yolun açıldığını görmüştük.

Öteden beri doğanın korunması gerektiğine, üzerinde rahatça dolaştığımızın bize verilmiş bir hediye olduğuna, O'nun

sevgisinden varedilmiş kullar olarak aslında bir sorumluluk üstlenmiş olduğumuza, her baktığımız yerde O'nu görmeye çalışmamız ve O'nun eserlerine büyük bir saygı ve sevgiyle yaklaşmamız, korumamız ve sakınmamız gerektiğine inanıyoruz. Öğrendiklerimiz sayesinde hatırı sayılır sayıda bir kitlenin yeryüzüne ve insana özen göstermenin, zaman, para ve malzeme fazlasını ise bu amaçlar için kullanmak gerektiğine inandıklarını ve bunun için aktif çabalar içinde olduklarını gördük. Üstelik bu kişilerin dünya çapında güzel bir örgütlenme içinde olmaları da dünyanın makus geleceğinin değişebileceğini veya daha hayırlı bir yöne doğru evrilebile-

ceğini göstermesi bakımından içimize su serpti. Bu açıdan bakınca güzel gönüllü, hayırlı, sorumluluk sahibi ışık işçilerinin her koldan harekete geçtiklerini, kimilerinin kendilerini gönüllerde yer yapmaya, ruhlarını arıtmaya, insanlarla birlik olmaya adadıklarını, kimilerinin ise üzerinde rahatça dolaşabilelim diye yaratılmış olan bu güzel gezegenimizin sürekliliğini sağlamaya ve onu daha uzun yaşatmaya yönelik hizmetler yaptıklarını görmek oldukça umutlandırıcıydı.

Permakültür, "Permanent Culture" yani "Kalıcı Kültür" demektir. Dünyaya, toprağa, canlı türlerine ve çeşitliliğine, atmosfere, ormanlara, mikro yaşam alanlarına, hayvanlara, sulara kısacası canlı veya cansız tüm varlıklara özen gösterecek biçimde doğa tasarımı yapmak anlamına gelir. Bu bağlamda permakültüre etik temelli sürdürülebilir sistem tasarımı bilimidir diyebiliriz. Dünyaya özen göstermek aynı zamanda insana özen göstermektir, böylece gıda, barınma, eğitim, tatmin edici bir iş ve keyifli insan ilişkilerine olan ihtiyaç da giderilmiş olur. İnsana özen göstermek, biz insanlar dünyadaki canlıların küçük bir kısmını oluşturursak da, bütün canlılar üzerinde belirleyici etkilere sahip olduğu için önemlidir. Temel ihtiyaçlarımızı karşılayabilirsek, dünyaya zarar veren yıkıcı eylemlerde bulunmamıza da gerek kalmaz. Böylece insan hem zararsızlığı öğrenmiş olur, hem iyileştirici faaliyetlerde bulunur hem de aktif bir koruyuculuk üstlenmiş olur. Dünya kaynaklarını tutumlu bir şekilde kullanmayı ve geçimini doğru bir şekilde sağlamayı öğrenir.

Permakültür felsefesini dünyada ilk kez ortaya koyan Bill Mollison 1960 ve 70'lerde kendi başına, daha sonra da arkadaşı David Holmgren ile birlikte bu kavramı, daha da geliştirerek yeni ufuklar açan "Permakültür 1" "Permakültür 2" kitaplarıyla dünyaya duyurmuşlar.

Avustralya'da "Yüzyılın Ekolojisti" ilan edilen Mollison, permakültürü "doğal ekosistemlerin çeşitliliğine, istikrarına ve esnek dirençliliğine sahip verimli tarımsal ekosistemlerin bilinçli tasarımı ve bakımı" ve "doğa ile insanın uyumlu bir şekilde bütünleşmesi" olarak tanımlıyor ve şunları söylüyor: "Permakültür tasarımı uzun süreli ve düşüncesizce yapılan işgücünden çok, zamana yayılmış ve akılcı gözlemden çıkar. Özetle, bu tasarım enerji ve su tasarrufunu, sürdürülebilir yerel gıda üretimini ve bölgesel kendine yeterliliği amaçlar." Mollison'un şekillendirdiği biçimiyle permakültür, bize gıda, enerji, barınak ve diğer ihtiyaçlarımızı sağlayan, bu arada da dünyanın kaynaklarını koruyan "sürdürülebilir bir dünyayı gözetme" sistemidir.

Bu felsefeye gönül vermiş birisi kendisine daima şu soruları sorar: "İhtiyaçlarımızı karşılarken doğaya zarar vermeden ziyade yarar sağlayabiliyor muyum? Sistemimi bunu sağlayacak şekilde düzenledim mi? Bunları başardıktan sonra artanı (bu artan ürünümüz, paramız ya da zamanımız olabilir) diğerlerinin de bunu gözetebilmesi için vakfediyor muyum?"

Çoğumuz içinde bulunduğumuz dünya düzeni ve hâlihazırda yaygın olarak kul-

lanılan ekonomik, politik, ziraî, vb sistemlerde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun farkındayız. Dünyamız ve biz insanlar, kirlilik, savaşlar, açlık, adaletsizlik gibi sorunlarla boğuşuyoruz. İnsanoğlunun sonunu getirebilecek üç temel sorunun önem sırasına göre toprak kaybı, ormansızlaşma ve kirlilik olduğu söyleniyor. Bunlardan en önemlisi olan toprak kaybının en büyük sebebi ise ne yazık ki tarım. Bugün dünyada en çok tarımı yapılan bitkiler buğday, mısır, pirinç, soya ve patates. Bunların tarımı sebebiyle yılda hektar başına 500 ton toprak kaybediliyor. Bu kadar toprağın oluşma süresi ise 40-80 yıl. Dünyamız artık modern ziraatın, monokültürel ormancılığın ve düşüncesiz yerleşim tasarımının verdiği zararı kaldıramayacak duruma geldi ve yakın gelecekte enerji israfının ya da insan kaynaklı kirlilik ve iklim değişikliği nedeniyle bildiğimiz şekliyle uygarlığın sonunu göreceğiz. Bu sebeple önümüzdeki 20 yılın düşündüğümüzden çok farklı olabileceğini, belki de bazı devletlerin çöktüğünü bile görebileceğimizi söyleyebiliriz. En büyük sorunumuz toprak kaybı ise onu kaybetmeden hayatımızı devam ettirmenin yollarını aramalıyız. Hem ihtiyaçlarımızı kazanmak hem de toprağı kazanmak olmalı amacımız. Kaybedilen topraktan kastettiğimiz kaybedilen mineraller değil, toprağın içinde yaşayan bakteriler ve mantarlar gibi canlılar. Bugün önümüze gelen ve 1 kalori enerji veren bir besin için 10 kalori enerji harcıyor. Bunu yapmak için geçmişten güneş enerjisi çalıyoruz. 1 saat araba sürerken harcadığımız yakıt 1 hektar orman alanına

yüz yıl boyunca vuran güneşten geliyor. Petrol enerjisinin yerine alternatif enerji kaynakları düşünülüyor, ama asıl sorunumuz tükenen enerji kaynakları değil ki... Tükenen toprak! Tükenen toprak ise bir daha asla yerine gelmiyor. Leonardo da Vinci'nin Mona Lisa tablosunu oluşturan her şeyi, tüm kimyasalları, boyaları ve hammaddeleri yüzdelere göre yeniden biraraya getirdiğinizde nasıl ki Mona Lisa'yı yeniden yapamazsınız, toprağı da yeniden oluşturamazsınız. Toprak ayrıca bir canlı oluşumdur.

Permakültür felsefesi insanlarda iki tür cahilliğin bulunduğunu öne sürüyor. Cahil ve Aydınlanmış Bencilik. Bir şeyi başkalarına zarar verdiğimizizi gördüğümüz halde yapmaya devam ediyorsak cahil bencilik, sonuçlarını dikkate alıp yapmıyorsak aydınlanmış bencilik olduğunu söylüyorlar. Elbet ki geçmişin süzgeci nasıl ki geleceğin tanelerini verir bize (elbet ki bu dersi çıkartacak olan yine insandır), kabile kültürlerini incelediğimizde insanların doğaya zarar vermemek için koydukları tabuların yaşadıkları tecrübelerden çıktığını da görebiliyoruz. Örneğin, Pasifik'teki bir adada yaşayan "Ohana" kabilesine baktığımızda, burasının eğimin 64 dereceye kadar çıktığı zor bir bölge olduğunu hemen görüyoruz. Her aile bir yağış havzasına yerleşmiş. Buradaki Tanrılar Ormanından bir çöp bile çıkarmak yasaklanmış ve bunun ağır cezaları var. Çünkü aldıkları derslerden biliyorlar ki, oraya verilen zarar bütün sistemi çökertebiliyor ve sonrasında kabileler arasında savaşlar çıkmasına bile sebep olabiliyor. Bu

kabile sahil şeridinde 150m'lik Hindistan cevizi ağaçlarından oluşmuş bir set koymuş. Bu ağaçlar tsunamiyi engelliyor. Tarihin en eski topluluklarından olan Efes ve Milet'e baktığımızda yaşadıkları acı tecrübelerden kurallar ve kanunlar çıkartamadıkları için yerleşim bölgelerini terk ettiklerini görüyoruz. Efes ve Milet artan nüfus yüzünden yamaçlarda yapılan tarımla, toprağın suyla birlikte akmasına ve denizi doldurmasına sebep olduğu ve liman şehrinin denizden uzaklaşmasını sağladığı için sonunda yok oluyor. Bu bağlamda Permakültürün yeni bir şey olmadığını eski bilgilerin yeniden derlenmesi olduğunu da görebiliyoruz.

İşte tüm bu sorunlar bir şeyler yapmamız gerektiğini gösteriyor bizlere. Permakültür felsefesine inananlar, bunlarla ilgili şikâyetlerini sürekli olarak dile getirmek ve enerjilerini sistemin neden bu hâle geldiğini sorgulamakla harcamak yerine çözüm önerileri ve tasarımlar geliştirmeyi tercih ediyorlar.

Permakültür esasen sürdürülebilir insan yerleşimleri yaratma amaçlı bir tasarım sistemi. Elbet ki bu tasarımı özündeki felsefeye uygun biçimde doğaya rağmen değil, doğayla birlikte çalışarak, uzun süreli, düşüncesiz bir emek yerine uzun süren, düşünceli bir gözlemlerle, öğeleri tek ürünlük bir sistem olarak görmek yerine bitkilerle hayvanların tüm işlevlerini göz önünde bulundurarak yapmak gerekiyor.

Bill Mollison bu sistemin felsefesiyle ilgili şunları söylüyor: "Bence doğayla uyum içinde yaşama sadece ve sadece

doğal dünya üzerindeki egemenlik fikrinden vazgeçersek mümkündür. En temel yanlışımsız, kendimizi her şeyin üzerinde zannederek daima "evrenin sahibi" olduğumuzu düşünmemizdir. Biz diğer canlılardan üstün değiliz, tüm canlılar hayatın bir ifadesidir. Bu gerçeği görebilirsek, diğer canlılara yaptığımız her şeyi aynı zamanda kendimize de yaptığımızı fark edebiliriz. Bunu kavramış bir kültür, kesin bir gereklilik olmadan bir canlıyı yok etmeyecektir.

"Bu bağlamda Permakültür doğal kaynakları ve besinleri kullanarak var olabileceğimiz bir sistemdir. Dünyayı korumak ve yenilemek için var olan bütün teknikler zaten bilinmekte, belirli olmayan şey herhangi bir ulusun ya da kalabalık bir insan grubunun bu değişimi gerçekleştirmeye hazır olup olmadığıdır."

Günümüze geldiğimizde, nerede yaşıyor olursak olalım, bir şeyler yapmaya başlamamız gerekiyor. Öncelikle enerji tüketimimizi azaltarak işe başlayabiliriz. Aslında şu anda kullanmakta olduğumuz enerjinin %40'ı ile hiçbir şeyden feragat etmek zorunda kalmadan yaşayabiliriz. Evlerimizi yeniden düzenleyerek enerjiyi verimli olarak kullanabileceğimiz hale getirebiliriz. Toplu taşıma araçlarını kullanarak ya da aracımızı arkadaşlarımızla paylaşarak taşıt kullanımımızı azaltabiliriz. Çatıdan akan suları sarnıçlarda biriktirebilir ya da banyo ve mutfakta kullandığımız suları (gri su deniliyor buna) tuvalet sisteminde veya bahçe sulamada kullanabiliriz. Ayrıca gıda üretiminde de yer almaya başlayabiliriz. Bu hepimizin

kendi patatesini yetiştirmesi gerektiği anlamına gelmez ama patatesimizi kimden aldığımızı bilebiliriz.

Bunların dışında şayet kendimize ait bir toprağımız varsa, orada doğanın bize anlattıklarını dinleyerek (rüzgârları, yağmurları, havanın değişkenliğini, kuşları, böcekleri, kelebekleri, arıları v.b) yani doğayı uzun uzun gözlemleyerek ve çıkarılan sonuçlara göre tasarım yapmak gerekiyor. Bunlardan yola çıkarak da ağaçlarımızı, bitkilerimizi, sebzelerimizi, meyvelerimizi nereye ve nasıl ekeceğimizi, su depolarımızı, hayvan ağıllarımızı nereye koyacağımızı belirlememiz gerekiyor. Bu nedenle permakültür felsefesi sabretmeyi gerektiriyor. Örneğin bir yerde fazla sayıda akasya ağacı varsa (ki bu ağaç çok dikenlidir) oranın toprağı

size: "Benden şimdilik uzak dur. Burası onarım altında" demek istiyordur. Buradaki toprağın verimsizleşmiş olduğunu bundan dolayı da akasya ağaçlarının burasını ardıl bitkiler için onardığını anlarız. O evre tamamlandığı zaman da ardıl türler çıkıyor zaten. Mesela bir arazide çok deve dikenini varsa orada iyi enginar yetişeceğini, enginar ektiğimiz zaman da deve dikeninin eskisi kadar çok çıkmayacağını biliyoruz. Bir permakültür tasarımında her hangi bir toprakta doğal olarak yetişen bitkinin evcilleştirilmiş akrabasını verimli bir şekilde yetiştirebiliyoruz.

Bunun dışında bitkilerle hayvanların doğada birbirlerini tamamladığından yola çıkarak faydalı verimli tasarımlar da yapabiliyoruz. Zaten permakültürde

yapılan tasarımın en az iki şeye faydalı olması gerekiyor. Her hangi bir ağacı bu nedenle yalnızca gölge versin diye ekmemeniz gerekiyor. Onun aynı zamanda ondan beslenen hayvanların

Bill Mollison ve eşi Sarah

da işine yaramasını sağlamanız veya başka bir işe yaraması gerekiyor. Mollison bu konuda Japonya'daki pirinç çiftliklerinde uygulanan ilginç bir yöntemden bahis ediyor ve şunları anlatıyor: "Japonya'da pirinç yetiştiren bir arkadaşım var, Takao Furuno, o çiftliğinde sadece ördek kullanır. Gübre, böcek ilacı ya da yabancı ot ilacı atmaz. Yılda 4 dönümden 3.200 kg kadar pirinç alıyor. Alanını ördeklerle sürüyor, gübreliyor, otları ve zararlıları kontrol altında tutuyor ve bu sayede tamamen organik pirinç elde ediyor. Onun yazdığı bir kitabı yayımladık: "Ördeğin Gücü" (The Power of Duck). Arkadaşımın küçük çiftliğinde ördeğin mutlak bir gücü var. Başka da hiçbir şeye ihtiyacı yok zaten. Tarlayı ördek sürüyor, gübreliyor, istemediğin her türlü otu ayıklıyor ve bunu sadece ördekle başarıyor. Sadece 2000 ördekle, 4 dönüm başına 3.200 kg pirinç elde ediyor. Onun sistemini uygulayan çiftliklerin etrafındaki restoranlar günde 500 ördek satıyorlar.

Restoranlarda ördek satışları çok arttı, ördek pişirmenin bir sürü yolu buldular. Şimdiye kadar 15 ila 20 bin çiftçi bu sistemi tamamen ya da kısmi alanlarda benimsedi. Güney Kore'de tahminen 16-20.000 dönüm pirinç çiftliği arkadaşım Furuno'nun sistemini kullanıyor. Çin ve Vietnam da bu sistemi çok çabuk benimsedi. Hattâ Endonezya ve Tanzania'ya kadar uygulanmaya başlandı. Orada Afrika tipi pirinç yetiştiriyorlar. Furuno yapabildiğince hızlı bir şekilde bu sistemi yayıyor. Kışın tarlada iş yokken, karısını

ve 5 çocuğunu alıp öğretmek için yollara düşüyor. Çin, Vietnam, Endonezya, Kore ya da neresi olursa. Nerede pirinç eken çiftçi varsa oraya kendi cebinden gidiyor ve öğretiyor. Ona Vietnam'da rastladım. Orada permakültür öğretiyordum, o da pirinç yetiştirmeyi öğretiyordu ve bana "Sen benim kardeşimsin. İkimiz de tarlada işimiz olmadığı zaman, kış zamanı, gidip diğer çiftçileri eğitiyoruz" dedi. Gerçekten de ikimizin de yaptığı tam olarak bu. Ben bunu 25 yıl yaptım, o sadece 8-10 yıldır yapıyordu. Ama emnim 30 sene daha yapar çünkü genç bir adam ve işinde çok hevesli."

İlk Permakültür Çalıştayı 1981 yılında yapılmış. Mollison, dünyanın her yerine yaptığı öğretici gezilerde, seminerlerde, konferanslarda ve atölye çalışmalarında permakültürü insanlara uygulamalı şekilde öğretmenin hazzını yaşıyor ve gittikçe artan ilgiden ve insanların konuya son derece duyarlı, severek ve isteyerek yaklaşmalarından ise son derece mutlu olduğunu söylüyor.

(Gelecek AY: Permakültür Felsefesinin Simgelerini, bu felsefeye uygun tasarımılanmış yapıları ve çalışmaları vereceğiz.)

Faydalanılan Kaynaklar: Permakültüre Giriş- Bill Mollison, Doğal Tarımın Yolu- Masanobu Fukuoka, Türkiye Permakültür Araştırmaları Enstitüsü, Permakültüre Giriş Kursu-Mustafa Bakırcı, www.permaculture.org, www.permacultureglobal.com, Scott Vlaun'un Bill Mollison ile yaptığı söyleşi.

Burnun Etrafında

Canlı Kryon Celsesi,

28 Ocak 2012 Patagonya - Güney Amerika
Lee Carroll kanallığı ile verilmiştir.

Çeviren: Necati Tarıman

Bu canlı celse Ocak 2012'de yapılan Patagonya Kryon gemi gezintisi sırasında Güney Amerika, Patagonya'da gerçekleştirilmiştir. Okuyucuya yardımcı olmak ve celsenin daha iyi anlaşılmasını sağlamak amacıyla bu celse Lee ve Kryon tarafından daha sonra redakte edilmiştir.

Çoğunlukla canlı celsede meydana gelen olaylar içinde üstü örtülü bir enerji bulunmaktadır ve bu enerjiden kaynaklanan bir çeşit iletişim basılı sayfada ortaya çıkmamaktadır.

Öyleyse, Güney Amerika, Patagonya'da gerçekleştirilmiş olan bu celsenin tadını çıkarın.

S elâmlar sevgili varlıklar! Ben manyetik hizmetten Kryon'um. Partnerim bazen çok yoğun oluyor! Bu "partner" şu sandalyede oturan ve sesini duymakta olduğunuz adamdır. Onun çevresinde olan ve her zaman planlanmış olmakla birlikte onun aklında olmayan bu celseyi talep edenlere teşekkür etmek isterim.

Şu anda bizim Kundalini'nin tepesi adını verdiğimiz şeye çok yakınsınız. Bunları hem fiziksel, hem de mecazi açıdan gözden geçirmelisiniz. Yaklaşık 4 saat sonra yerleşime uygun olmayan bölgenin alt kısmını temsil eden alana olabilecek en yakın mesafede olacaksınız. Bu celsenin ve adına konuştuğumuz enerjilerin amaçlarına uygun olarak biz bu bölgeyi dünyanın dibi olarak kabul ediyoruz. Öyleyse, gelin burada olan enerjilerden söz edelim.

On yıldan daha uzun bir süredir Tüylü Yılan (Kryon Sekizinci Kitap - Tüylü Yılanın Yolculuğu) hareketinden söz etmekteyiz. Bu gezegenin Kundalini'si olarak tanımlanmış olan metafordur (mecaz). Metaforlara bakın ve şu anda olmakta olan şeylerin sembolizmine bakın. Partnerimin şimdiye kadar hiç duymamış olduğu terminolojiyi kullanacağım. Bu nedenle, bu terminolojiyi ona söylediğim zaman onun bu kelimeleri doğru telaffuz edememesi durumunda veya bu sözcükleri hiç söylememeyi seçmesi durumunda, onun kusuruna bakmamanızı rica ediyorum. Kadim halkların grafik şeklinde, Kundalini olarak sunmuş oldukları şey-

leri tanımlayabilmek için dili en iyi biçimde kullanmaya gayret edeceğiz.

Onlar bu kavramı grafik olarak çizmişlerdi ama aslında o enerjidir. Kundalini eril ve dişinin dengesini temsil eder. Kadim insanlar bedeninin içinde bile bunu yeni enerjinin birlikte yaratma ve tezahürü olarak çizmişlerdi. Gerçekten de, mükemmeliyet ve denge yaratmak için biraraya gelmiş olan denge durumundaki erkek ve dişi temsil etmektedir.

Daha önce de tartıştığımız gibi, dünya erkek ağırlıklıdır çünkü bu kuzey yarımkürenin nüfusunun çoğunluğunu temsil etmektedir. Dünyada yaşanmış olan savaşların büyük bir çoğunluğu kuzey yarımküreden kaynaklanmıştır ve hattâ burası bile (Güney Amerika'nın alt ucu) kuzeyden gelen (İspanya) fatihlerin ziyaretlerine sahne olmuştur. Kuzey yarımküre enerjisinin nesiller boyunca güneye yayılarak onu da büyük ölçüde etkisi altına almış olduğunu söyleyebilirsiniz. Dünyada şu anda gerçekleşmekte olan değişimin bir bölümü de kuzey ile güneyin rollerinde bir dönüşümdür. Dolayısı ile, güney yarımkürenin aslında tatlı ve nazik olan enerjisinin bundan böyle kuzeyi etkileyeceğini göreceksiniz! Bu nedenle, Kundalini belli bir süre boyunca güneye doğru hareket edecektir ve bununla ilgili bazı ayrıntıları size birazdan vereceğim.

Mitolojiye bir bakalım şimdi. İlk önce kadim bilgilere bir göz atalım ve

daha sonra işin içinde olan metaforlara bakalım. Partnerim, bundan sonra dikkatli olman gerekecek çünkü bundan sonra söylenecekler teknik bilgiler veya fizik bilgileri değil ruhsal bilgiler (ezoterik) olacaktır. Kundalini bedeninin omurgasının dibinde içiçe geçmiş tomar halinde bulunmaktadır. O sadece erkek ve dişi dengeye geldiklerinde açılacak ve düzelecektir. Bedenin üç enerjisinin etrafını üç buçuk kez sarmalamaktadır ve lingam denen şeyin etrafını da sarmalamaktadır. Üç kez sarmalama enerjinin kolayca çözülen bölümlerini ama son yarım ise dengeyi tanırsal aydınlanması olan en zor bölümü temsil etmektedir. Kundalini çözüldüğü ve çözülmüş halde kaldığında, aydınlanmış olmasa da, dengeli bir insan var demektir. İşte bu gezegenin metaforudur ve bu olmaya başlamıştır.

Birkaç yıl önce Kundalini'nin dibinin bir bölümünü temsil eden bir ülkede (Şili) oturuyorduk ve o zaman bu çözüme sürecinin de gezegen için bir fiziksel hareket yaratacağını söylemiştik. O zaman bunun yaklaşık olarak nerede olacağını belirtmiştik ve bu olay bizim olacağını söylediğimiz yerde oldu (2010 tarihindeki Şili depremi). Sizin fiziksel olarak göreceğiniz şeyler, gezegen benim sözünü ettiğim enerjinin metaforuna tepki verirken ortaya çıkan hareketlerdir.

Şimdiye kadar hiç kimsenin ortaya atmadığı gizli bir şey var. Üç buçuk kez sarmalanmanın Kundalini'nin çözülmemesinin formülü olduğu hep

bilinirdi. Ancak, çözümlenmenin zamanlanması bilinmezdi, çünkü bu insan bilincinin potansiyeli ile ilgiliydi. Bu nedenle, geçen her yıl bir sürpriz ortaya çıkmaktadır. Çünkü insan bilincinin hareketi ve enerjisi Ruh tarafından bile bilinmemektedir. Bunun nedeni insanın özgür iradesidir. İnsan bilinci söz konusu olduğunda etkisi üssel (exponensiyel) olan faktörler vardır. Bilinç doğrusal olarak büyümekte, ilerleme muazzam karışıklıklar ve çalkantılarla olmaktadır. Bu nedenle olayların ne zaman gerçekleşecekleri hakkındaki sürprizler doğrusal bir hesap veya beklenti ile karşılanmayacak durumdadır. Ancak, potansiyelin genel bir zaman çerçevesi mevcuttur.

Gezegeninizin ekinokslarının 26.000 yıllık uyumu çok muhteşem bir uyumdur ve astronomide bu Galaktik Uyum olarak adlandırılmaktadır. Bu şekilde adlandırılır çünkü dünyanın eksenindeki yalpalamasının başlama ve bitme noktası Güneşten geçerek galaksinin merkezi ile hizalanmaktadır.

Ekinoksların galaksinizin (Samanyolu gökadası) ekvator düzlemi içinden geçerek bu döngünün sonuna ve bir sonraki döngünün başına gelebilmeleri için 36 yıl gereklidir. Bu nihai aşama yaklaşık olarak 18 yıl önce başladı ve 2012 yılı bunun orta noktası veya son döngünün son yarısının başlangıcı anlamına gelmektedir. Bu enerjik olayın 18 yılı geçti ve 18 yılı kaldı ve bu da bir şeyin sonunu ve

başka bir şeyin de başlangıcını temsil etmektedir.

Bu 36 yıl penceresi tüm Kundalini'nin potansiyel çözülmesinin zaman çerçevesidir. Siz bunun lingamın etrafında üç buçuk kez sarmalanmasını ilginç bulmuyor musunuz? Bu metamor şifresinde her bir sarmalama on yıllık bir süreyi temsil etmektedir. Üç buçuk bu hesaplama ile 35 yılı eder ve bu da sizin içinde bulunduğunuz 36 yıllık astronomik olaya çok yakın bir rakamdır. İşte bu Kundalini kehaneti dünyanın vaadinin ve fiilen 18 yıl önce başlamış ve şimdi (2012) yarısına ulaşmış olanın metaforudur. Tören işte burada olmalıdır - 36 yılın ortasında, çözülmenin orta noktasında.

Tüm bunlar çok karmaşık olduysa, biraz basitleştirmeme izin verin. Yıldızları gözlemleyen kadim insanlar bile bu uyumu biliyorlardı. Bu uyum bilinç değişiminin potansiyeline teka-bül etmekteydi çünkü çağlar boyunca kadim astronomik kehanetin çekird-eğinde yer alan potansiyeller kalıbında bir karar noktasını veya zaman kesirini temsil etmekteydi. Dolayısı ile, bunların hepsi beklenmekteydi ve sürpriz olmamıştır. Ama içinde çok derin anlamlı bir değişimi taşımaktadır ve mesajlarımızı vermek üzere 20 yıl önce buraya geldiğimizde bizim görmüş olduğumuz da budur. 26.000 yıllık uyumun yaklaşık her yarı döngüsünde insanlığın eline böyle bir fırsat geçmektedir. Bundan bir önceki fırsat

13.000 yıl önce ortaya çıkmıştı ama insanlık ondan yararlanmak için hazır değildi. Şimdi ise hazırsınız.

Sevgili insan, çok, çok özel bir yerde bulunuyorsunuz (Kryon önünde bulunan gruptan söz ediyor). Bu hareketi değişimin gerçekten başlamış olduğu Güney Amerika kıtasının alt ucunda kutlayan ilk insan topluluğusunuz. Evet, karadan kıtanın ucuna gelip bu geliş kutlamış olan başkaları olmuştur. Bununla birlikte, bu grubun şimdi okyanus üzerinde ve dünyanın dibinde 2012 yılında kutlamalara başlamış olduğunun kayda geçmesini istiyorum (Bu celse 28 Ocak 2012 tarihinde gerçekleşmektedir).

Çok önemli bir şey yapmaktasınız. Bu celseyi dinleyenler ve okuyanlar, ki siz onların varlığını bile bilmiyorsunuz, sizlerin gezegenin dengelenmesinin başlangıcını kutladığınızı bu vesile ile öğrenmiş oluyorlar. Bir işaret noktasının gerçekten geçilmiş olduğunu temsil eden 18 yılın başlangıç noktasıdır. Kundalini yavaşça çözülecek ve merkez tedricen bu kıtaya doğru gelecektir. Olay halen tamamlanmış değildir ve daha birçok yıl boyunca olmayacaktır. Ama çözülme süreci başlamıştır. İnsan bilinci ne kadar doğrusal ise, bu çözülme de o kadar doğrusaldır (yani doğrusal değildir) ama potansiyeller çözülme olayının devam edeceğini ve önümüzdeki 18 yıl içinde de tamamlanacağını göstermektedir.

Bunun anlamı dünyanın buraya (Güney Amerika) ve belki de şimdiye kadar harekete sahne olmamış ve sizin beklemediğiniz yerlere doğru hareket edeceğidir. Öyleyse bu anı kutlayın. Şunu bilmelisiniz: Bizim Antartika olarak adlandıracağımız yere çok yakınsınız ve Antartika bir buz kutbu değil bir kara kutbudur.

Antartika'nın dünyadaki yaşamın yenilenmesinde bir rol oynayacak olmasını ilginç buluyor musunuz? Buralardan kaynaklanan biyolojik çeşitlilik bundan sonraki 18 yıl boyunca gezegeni etkileyecektir. Okyanusların yenilenmesine yardımcı olacaktır. Bu söylenenleri ve Antartika'nın dünya gezegeninin gıda zincirinin yeni türünün beşiği olacağını açığa çıkaracak olan bazı önemli keşifler halen oluşum aşamasındadır.

Artık sizin bunlarla bağlantı kurmanızın zamanı gelmiştir. Yaşamın yenilenme sürecinin de bu bölgeden kaynaklanıyor olması tesadüf değildir. Şunu düşünün. Sizler (Gemi gezisinde bulunanlar) bunu olayı fiilen başlamış ve devam etmekte olduğu yerde kutlamakta olan ilk insan grubusunuz - okyanuslardaki yaşamın yenilenme süreci ve Kundalini hareketi.

Şimdi bu yeni süreç sırasında Antartika'ya olan ilgi yeniden artacaktır ve sizler de bu buz altındaki kara parçası hakkında bazı ilginç şeyler öğreneceksiniz. Buz kütesinin altında-

ki kara parçasının topoğrafyası üstteki buz kütesinin topoğrafyası ile uyuşmaktadır. Buz kütesinin altındaki kar parçasının haritası çıkarıldığında, bazı şaşırtıcı şekiller ortaya çıkacaktır. Bazı dağ noktaları belirlenecektir ve bunlar sayesinde Antartika'nın eskiden ne olduğu ve gerçek amacının ne olabileceği ile ilgili tümüyle farklı bilgiler ortaya çıkacaktır. İnsanlar tarafından iskânı mümkün olmayan bu kıtanın insanlığın motoru olması ihtimali çok kuvvetlidir. Şimdilik bu kadar söylemekle yetineceğim.

Sezgilerine kulak vermiş olanları ve çok daha önceden planlanmış olması gereken bu toplantıyı planlamış olanları tebrik ediyorum (Lee bu celsenin yapıldığı zamanda bir celse olmasını planlamamıştı). Yapmakta olduğunuz şeyin ve bulunduğunuz yerin önemini hissedin ve önümüzdeki yıllarda gezegen üzerinde olaylar olmaya başladığında bu anları hatırlayın. Çünkü gelecek, bugün verilen mesajla işbirliği içinde olacaktır.

Ruhsal yaşamını ciddiye alan insan kutsanmıştır. O sizin biyolojinizin bir eki değildir. Asıl doğru olan, biyolojinizin sizin ruhsal çekirdeğinizin bir eklentisi olduğudur. Onların her ikisini kusursuzca biraraya getirmeyi öğrenerseniz çok uzun süre yaşabileceksiniz.

Ve öyledir.
KRYON

“Lütfen Yeni Yılda
Aboneliğinizi
Yenilemeyi
Unutmayınız!..”

Değerli Okuyucularımız

Sevgi Dünyası Dergimiz
Haziran 2007 tarihinden
başlamak üzere yalnızca
abonelerimize ulaşmaktadır.

Bizlerle olmaya devam etmek istiyorsanız,
Haberleşme adresi: sevgidunyasidergisi@gmail.com ve
PK: 227 Beyoğlu/İstanbul.
En içten sevgilerimizle
Sevgi Dünyası

✂

Adı, Soyadı:

Adres:

Posta Kodu:

İlçe:

İl:

Tel:

2012 yılı için Tek Dergi fiyatı: 7 TL.

Abone ücreti: Yurt içi (75 TL)

Yurt dışı (90 TL)

Posta Çeki No: 385999 (Sevgi Yayınları)

Kişisel Gelişim Programları
Şirketlere Özel
Koçluk Hizmeti
Telkinle Zayıflamak
Telkinle Sigara Bırakmak
Evlilik Okulu
Çocuk ve Gençlik Sorunları
Ölçme ve Değerlendirme
Eğitim

PSİKOLOJİK DANIŞMANLIK MERKEZİ

Tel: (0216) 414 25 10
E-mail : tanaltay@psikolog.org
www.psikolog.org • www.tanaltay.com

TANALTAAY